

ran derungen der Neugriechischen Volkssprache und Dialekte nach ihrer Entwicklung aus dem Altgriechischen), πολλάκις επισκεψάμενος τὴν Ἑλλάδα καὶ μελετήσας τὴν χώραν ἐκφράζει τὴν πεποιθὴσιν, ὅτι τὸ ἀρχαῖον αἰσθημα (das antique-Gefühl) ἰσχυρῶς ἐπιζωογονεῖ τὴν τε γλῶσσαν καὶ τὸν λαόν. Πνεῦμα ἑλληνικὸν, λέγει, φαινόμενον ἔστιν ἐν τῇ φιλολογοίᾳ καὶ θαῦμα ὅτι ζῆ.

Περὶ προφορᾶς ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ ἐκτενέστερον ποιησάμεθα λόγον τοσοῦτον μόνον λέγομεν νῦν, ὅτι ὡς πρὸς τὴν κλασικὴν παιδείαν ἐν τῇ Δύσει, ἡ νεοελληνικὴ προφορὰ πολλὰ παρῆκε πλεονεκτηματα, καὶ μάλιστα τὴν ἐνόητα, τὴν εὐκόλλαν καὶ τὴν πραγματικότητα, ὅτι προφορὰ ἐστὶ τοῦ ἑλληνιστῆ λαοῦ ἔχει ἀρχαίους καὶ αἰεὶ πρὸς τὰ κρείττω προκόπτει.

Ο Engel, ὃς ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀκριτῶς ὑπερὸ τῆς ἀρχαιότητος ὑπερμαχεῖ τῆς ἐθνικῆς προφορᾶς, λέγει, «οἱ Ἕλληνας ὡς ἴδαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ πολλὰς ἐπιπτώσεις ἑκτακτοῦ λαοῦ οὕτω καὶ νῦν γλωσσικῶς εἶδη θαυμασιῶς ἑκτακτοῦ λαοῦ».

Ὁ Blass οὐ γινώσκει ὅτι ἡ ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων προφορὰ ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀκτίως; γινώσκει τοῦτο καὶ ὁμολογεῖ, διότι λόγον ποιούμενος περὶ τῆς προφορᾶς τῶν Βοιωτῶν, οἵτινες τὸ π ἔγραψον καὶ ἀπὸ γλῶσσας αἰ, εἴρωσ=ἴρωσ, τὴν δὲ διέφογγον εἰ, θεογίτων, ἀρχαί, κινένας φιδίας=θεογείτων, ἀρχαί, κινένας, φιδίας, τὴν δὲ αἰ αε (=ε), ἀσχροῦνας=αἰσχροῦνας, ἐπάγει: «Κατὰ τοὺς ὑστερον χρόνους αἱ παρὰ Βοιωτοῖς φθογγολογικαὶ μεταβολαὶ καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν εἰσεχώρησαν, οὐχ ὅτι, ὡς ἄλλοις παρατηρεῖ ὁ Aitans, ἡ βοιωτικὴ διάλεκτος μέτρον ἔγένετο τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καὶ μάλιστα τῶν ἑλληνιστῶν, ἀλλ' αὐτὴ πρωταίτιον τῶν ἄλλων (ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος π. χ.) ὑπέστη τὴν μεταβολὴν τῶν φθόγγων, ἵτις ἐν συνόλῳ ἐν τῷ πνεύματι τῆς γλώσσας ἐκείνου».

Εἰ δὲ ἀμεταβολαὶ αὐταὶ τῶν φθόγγων ἴδαν ἐν τῷ πνεύματι τῆς γλώσσας, καὶ φυσικῶς καὶ ποιητικῶς ἐπιβλῶν κατὰ τὴν ιστορικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν, διὰ τί ὁ σοφὸς Blass καλεῖ αὐτὰς βαρβάρους καὶ ἀποφώλια τέρατα; διὰ τί οὕτω ταχέως τὸν ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένων ἐπιλαμβάνεται; ἀπὸ ἧν ἄλλως γενέσθαι ὁ σοφὸς ἀνὴρ ὑπαγομένους ὑπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ ἐξέως, ἵνα μὴ εἴπω τῆς προλήψεως, οὐ διαλείπει τὴν ἐθνικὴν προφορὰν καλὴν νεοελληνικὴν, προφορὰν τῶν νέων Ἑλλήνων, ἐξ οὗ ἠρύσατο τὸ δικαίωμα ταύτην μὲν καὶ ἑτέροις κοσμοῖν ἐπιθετοῖς τῶν δὲ Ἑλλήνων κατηγορεῖν, ὅτι ὑπὸ ἐθνικοῦ φανατισμοῦ τυφλωτόντες οὐκ ὄρασι τὴν ἀληθῆ, τὴν γνησίαν προφορὰν τῆς ἀρχαίας—τὴν ἐρασμικήν, — οὐδ' ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῶν παραδέχονται αὐτὴν ἀποδοκιμαζόντες τὴν ἑτέραν, τὸ ἀποφώλιον τέρας.

Πρὸς τοῦτον ἀπάντη ὁ Engel, «ὅτι οἱ Ἕλληνας τὴν ἐρασμικὴν προφορὰν εὐρίσκουσι ἡρωικῶν, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐθνικὸς φανατισμός, ὡς ἂν κ. Blass διόχυριζέται: διότι ἕκαστος λαὸς φυσικῶν ἔχει δικαίον μὴ μόνον τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἰδιοφυῶν αὐτῆς προφέρειν, ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν προφορὰν γνησίαν καὶ καλλίστην ὑπολαμβάνειν. Ἐγὼ νομίζω

ὅτι μᾶλλον ἐθνικὸς φανατισμός ἐστι, ἂν τις γερμανὸς διδάσκαλος ἀξιοῖ ὅτι ἡ γερμανικὴ προφορὰ τῆς ἑλληνικῆς γνησιώτερα ἐστὶ καὶ καλλίστη. πλὴν ἡμῶν οὐδεὶς ἴσας τὴν γερμανικὴν προφορὰν τῆς ἑλληνικῆς ὑπολαμβάνει κρείττονα καλὴν. Ὁ Ἕλληνας Οἰκονόμος λέγει (ἐν τῷ «περὶ γνησίας προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας συγγράματι αὐτοῦ»), «ὅσον ἂν τὴν καλλωπίωσι, δὲν τὴν εὐρίσκωμεν καλὴν, οὐδ' αἰσθανόμεθα ὅπως τὰ θελήγητρά της, ἀλλὰ μάλιστα μᾶς φαίνεται ὀχληρὰ καὶ ἀνευτάτη. μᾶς ἐσχέζει τὴν ἀκοήν, μᾶς στρέφει τὰ σπλάγγνα.»

Οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Πορτογαλλίας εἶδον ἔθνος, καίπερ ἀλλοτῆ καὶ φυγάδες ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ αἰώνων τῆς πατρίδος αὐτῶν, διατηρούσαντες ἀκαταίτητῶς τὴν προφορὰν τῆς ἀρχαίας ἑβραϊκῆς. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Γυμνασίοις τῆς Γερμανίας καὶ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις ἡ ἀρχαία ἑβραϊκὴ κατὰ τὴν προφορὰν αὐτῶν διδάσκειται. Μόνον οἱ Ἕλληνας, κατὰ τοὺς ἐρασμίας, οὐκ εἶδον ἔθνος τοῦτου ἔθους βούλονται αὐτοὺς καταστῆσαι ἄλλους Ἰαπωνας ὅπως πᾶν τὸ ἐθνικὸν ἀπεικονίζονται, ἴθι, ἴθι, γλῶσσαν, προφορὰν ἀλλ' Ἀρκαδίαν αὐτοῦσι διὰ τί οὐκ ὄρωσιν, ὅτι τὴν φιλοπατριάν καὶ τὴν φιλοτιμίαν διδάσκουσι τοὺς Ἕλληνας καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, καὶ αὐτὰ τὰ λόγια ζῶα καὶ αὐτοὶ οἱ ἀελλήνες τῆς θαλάσσης.

Ἄλλ' ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ, φασί, τοσοῦτον ἐστὶν ἐρασμία, εὐφώνος καὶ χαριτωμένης! Ἄλλ' ἂν τοιαύτας καὶ τοιαύτας ἔχη ἀρετὰς, ὅσας οἱ ἐρασμῖται τῆς Γερμανίας λέγουσι, διὰ τί τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς καὶ εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν οὐ προτείνουσι; διὰ τί ἀνέχονται ἵνα ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῶν γλώσσῃ τοσαῦτα λέξεις ἑλληνικαὶ κατὰ τὴν ἀποτρόπαιον καὶ βαρβαρὸν τῶν νέων Ἑλλήνων προφορὰν προφέρωνται; Evangelium, Evander, Aegyptus, Aegina, Aegina, Phaidon, episod, Pisisstratus, Phidias κτλ. κτλ. Ὁ Λυκόβουρος πρὸς τὸν συμβουλευόντα ποιῆσαι δημοκρατίαν ἐν Σπάρτῃ ἀπεκρίνατο, ποιῶσον πρῶτος σὺ δημοκρατίαν ἐν τῷ σῶ σῆσῳ. Τοῦτο οὐκ ἔχομεν δικαίον καὶ ἡμεῖς εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἐρασμῖτας τῆς Γερμανίας; διὰ τί οὐ προφέρετε ἐρασμικῶς τῷ τρόπῳ Evangelium evander, Aegyptus, Aegina (Aegina) Aegina, Phaidon, episod, Pisisstratus, Phidias. Διὰ τί οὐ καθαίρετε ἀπὸ τῶν ἀσχημῶν τῆς τυραχίδος προφορᾶς τὴν μετάφρασιν τῆς ἀγίας Γραφῆς ὑπὸ Λουδοῦρου, ὃς τὴν ἑλληνικὴν, ὡς οἱ Ἕλληνας, προφέρων, τὴν αὐτὴν μετάφρασιν ἐμόλυσε, πολλὰς ἑλληνικὰς λέξεις κατὰ τὴν ἑλληνικὴν προφορὰν καὶ τὴν γερμανικὴν εἰσαγωγῶν, δυοῖν ἑτέρον ποιῶσατὶ ἡ τὴν ἑλληνικὴν προφορὰν ἀποβάλετε ἀπὸ τῶν ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ ἑλληνικῶν λέξεων, διότι, καθ' ἡμᾶς, ἀλλοκότος ἐστὶ (widersinnig), μυσερὰ (abscheulich), βαρβαρὸς (barbarisch), τερατώδης, (monströs), εἰσαγοντες τὴν ἐρασμικήν, τὴν ἐρασμικήν καὶ εὐφώνον, ἡ καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὴν ἑλληνικὴν προφορὰν παραδέξασθε διότι ὁ ποιῶτε νῦν ἀποπότητον ἐστὶ καὶ παραλόγωτατον, ἐν μὲν τῇ γερμανικῇ προφέρειν τὰς ἑλληνικὰς λέξεις ἑλληνικῶς, Klio, Iphigenia, empirik, Aethelk, pädagogik τὰς αὐτὰς δὲ λέξεις ἐν τῇ ἑλληνικῇ μὴ προφέρειν ἑλληνικῶς, ἀλλ' ἐρασμικῶς: Κλειώ, Ἰφίγενεια, ἐμπειρικῶς, αἰσθητικῶς, παιδαγωγικῶς. Αἱ ἑλληνικαὶ λέξεις ἐν τῇ γερμανικῇ ἑλληνικῶς προ-

φέρουμαι μονονοῦχί φωνὴν ἀφιεῖσθαι διαμαρτύρονται κατὰ τῶν ἐρασμῖτῶν τῆς Γερμανίας, οἵτινες πᾶσαν τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς προφορᾶς αὐτοῦ στρέφουσιν.

Ὁ σοφὸς Blass δυσφορεῖ κατὰ τῶν ἀποφαινομένων ὅτι ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ οὐκ ἐστὶν ἀρχαία, ἀλλὰ νέα, πλαστικὴ, τεχνητὴ καὶ αὐθαίρετος (dass die Erasmische Aussprache keinen Boden habe, sonder nichts als Willkür sei), οὐδέποτε ἐν ἑλληνικῇ χώρῃ οὔτε λαλῆσθε ὑπὸ ἑλληνικοῦ στόματος, οὔτε ἀκουσθεῖσα ὑπὸ ἑλληνικοῦ ὠτός, οὔτε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμηροῦ καὶ Ἡσιόδου, οὔτε κατὰ τοὺς τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ Σόλωνος, οὔτε κατὰ τοὺς τοῦ Περικλέους καὶ Πλάτωνος.

Κατὰ τὸν Blass ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ ἐπὶ ἀσφαλτοῦς στηρίζεται ἐδάφους, ἐπὶ ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν αἱ ἀρχαὶ εἶσι τρεῖς, δύο γνησῖαι, ἡ πρωτότοκος τοῦ Ἐρασμίου, καὶ ἡ δευτερότοκος, ἵτις εἰ μὴ τοῦ Ἐρασμίου, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει εἰς τὸ μέσον ἦρχθη. Das princip, wenn nicht das Ursprüngliche das Erasmus, so doch das in der That Aufzustehende ἡ δὲ τρίτη κίβδηλος καὶ νόθος (verfälschtes Erasmisches princip), ἵτις τὰς δύο ἄλλας ἐκτοπίσασα κατέλαβε τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει. Τοσοῦτοι λοιπὸν μύθοι καὶ ἀγῶνες καταβάλλονται, ὅπως βασιλεὺς τὸ ψεύδος; Λυπηρόν, ἀλλ' ἀνάδης ἐστὶν, ἡ βασιλεία τοῦ ψεύδους ὑπὲρ τὰς τρεῖς διαρκεῖ ἑκατονταετηρίδας.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΠΡὸ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΑΥΣΜΟΥ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ.*

Μετὰ τοὺς ποιητὰς τοῦτους, οὐκ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν σειράν τῶν ἰστορουμένων, ἔρχεται ὁ Ἀπολλόδοτος, συνεχίζων καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπεξηγῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου λεχθέντα ἀνωτέρω.

Ταῦτα δὲ φαίνεται ὅτι δὲν παρέλαβε μόνον ἐκ τῶν ἀλλῶν καὶ συντάμων λέξεων τοῦ ποιητοῦ τοῦτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διεσπαρμένων παραδόσεων τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ δεκάτου αἴθλου τοῦ Ἡρακλέους:

«Δέκατον δὲ ἐπέταγεν ἄθλον τὰς Ἰηρούου βόας εἴς Ἐρυθραίας κρημῖνας. Ἐρυθραία δὲ ἦν Ὀκεανὸς πλησίον κρημνὴ νῆσος, ἡ νῦν Γάδεραι καλεῖται. . . . Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γερουνοῦ βόας, διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθὼν Αἰθῶν ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Τάρτηρον ἔστησε σκευὴ τῆς παρείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Αἰθῶς ἀντιστοιχοῦς δύο στήλας. Θερμαινόμενος δὲ ἐπὶ Ἰλλίου κατὰ τὴν περίαν, τὸ τόπον ἐπὶ τῷ

* 186 ἀριθ. 31, σελ. 602—605.

ὄρει ἐπέβαινε. Ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας, χροῖσεν ἔδωκε δὲ πᾶσι; ἐντὶ τὴν Ὀκεανὸν διεπέρασε. . . .»
(Ἀπολλοδ. βιβλίου Β, ε', —10)

Τὸ χωρίον τοῦτο παρέθεσα μᾶλλον πρὸς ὑποστήριξιν καὶ διασάφησιν τοῦ ἀμέσως κατωτέρω, τοῦ ἑξῆς:

« . . . Ἐνδέκατον ἐπέταγεν ἄθλον κατὰ Ἐσπερίων χροῖσεν ἄθλον κρημῖνας. Ταῦτα δὲ ἦν, ὡς ἔτι νιν εἶπον, ἐν Αἰθῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἀτλαντῶς ἐν Ἰπερβορείαις. . . Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ θεσμῶν ἀθάνατος. . . Μετὰ τοῦτους δὲ Ἐσπερίδας ἐφύλαττον Αἴγλη Ἐρυθραία, Ἐστία, Ἀρθέουσα. . . Βαδίζων δὲ δι' Ἰλλυρίων καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμῶν Ἠριδανόν, ἦκε πρὸς νόμφας διὰ καὶ Θέμιδος. Αὐτὰι μνησούσιν αὐτῷ Νηρέα. . . Μαθὼν δὲ Αἰθῶν διεξῆκε. . . Μετὰ Αἰθῶν δὲ Αἴγυπτον διεξῆκε. . . διεξῶν δὲ Ἀσίαν, Θερμυδραῖς, Αἰθῶν λιμὴν προσέειπε. . . Παριῶν δὲ Ἀραβίαν Ἰμαθίων, κτείνει, παρὰ Τιβωνοῦ. Καὶ διὰ τῆς Αἰθῶς παρευθείς ἐπὶ τὴν ἔξω θάλασσαν. Κατακλιεῖ οὐ τὸ δέπας καταλαμβάνει. Καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἠπειρὸν τὴν ἀντικρῦ, καταθέσειεν ἐπὶ τοῦ Κανκῆσου τὴν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἥπαρ αἰστόν. . . Καὶ τὸν Προμηθέα διέλυσε. . . Ἐξ δὲ ἦκεν εἰς Ἰπερβορέους πρὸς Ἀτλαντα, εἰπόντος Προμηθέως τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεχόμενον δὲ Ἀτλαντος τὸν πῶλον ἀποστῆλλαι ἐκεῖνον, πεισθεὶς δὲ διεξῆκε. . . Ἐντεὶ δὲ ἦσαν οὐ παρὰ Ἀτλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ κούνην δρέψασθαι τὰ μῆλα, κτείναντα τὸν φρουρόντα ἦεν. . .»
(Ἀπολλοδ. βιβλίου Β, ε', στ', 11).

Ἐκ τῶν εἰρημένων τούτων δύο χωρίων τοῦ Ἀπολλοδώρου παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ συγγραφεὺς οὗτος συμφωνεῖ μετὰ τῶν προορηθέντων κορυφαίων ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὡς πρὸς τὴν πρὸς δυσμᾶς καὶ πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ ὑπαρξὴν ἑτέρον χωρῶν, ὄπλ. τῶν Κιμμερίων, Ἐσπερίων καὶ Γοργόνων.

Διότι κατὰ τὴν περιγραφήν τοῦ ὁμοιομοιολογίου τοῦ Ἡρακλέους καταφαίνεται ὅτι οὗτος ἀναχωρήσας ἐξ Ἑλλάδος διήλθε τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Αἰθῶν, ἐκ τῆς ὁποίας μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐκ ταύτης εἰς τὴν Ἀσίαν, ὁπόθεν παριῶν τὴν Ἀραβίαν, φωνεῖ τὸν Ἡραβίωνα, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἦτο βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ἐπομῶνος ὁ Ἡρακλεῖς διήλθεν εἰς τὴν Αἰθιοπίας καὶ οὐκ πάλιν ἐκ τῆς Αἰθῶς, ὡς ὁ συγγραφεὺς λέγει (συγχίζων, ὡς φαίνεται, τὸ ὄνομα, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ Αἰθῶν καὶ Αἰθιοπία ὀνομάζετο ἢ αὐτὴ ἠπειρος)· ὁδὸν δὲ τῆς Αἰθιοπίας πορευθεὶς ἦθάνει εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θάλασσαν, ἵτις βεβαίως ἦτο ὁ Ὀκεανός, ἐνθα τὸ δέπας τοῦ ἡλίου ὑπῆρχεν. Εἰς τὸ προνοούμενον χωρίον τοῦ ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὑποδεικνύει καὶ οὕτως εἰπεῖν σημειοῖ γεωγραφικῶς τὴν θέσιν ἐνθα ὑπῆρχε τὸ δέπας τοῦτο, ὅπερ τῷ ἑδῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐν τοῖς παρὰ τὴν Τάρτηρον τόποις κειμένους παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας ἐν Αἰθῶν, εἶτα δὲ τὸ δέπας τοῦτο λαβὼν διεπεραιώθη εἰς τὴν ἀντικρῦ ἠπειρὸν, ἵτις βεβαίως δὲν ἴδύνατο νὰ ἦ ἡ νῆσος Ἐρυθραία, ἀλλὰ μεγάλη γῆ, δι' ἧς μετέβη εἰς τὰς Ἐσπερίδας, διελθὼν προνοούμενος διὰ τοῦ Κανκῆσου καὶ Ἀτλαντος.

Τίς δὲ ἦτο ἡ μεγάλη αὕτη ἠπειρος ἐν τῇ ἐκτυλίξει τῆς παρούσης θά ἐκδηλώθη.

Μετὰ τὸν Ἀπολλοδώρον ἔρχεται ὁ παρ' Αἰλιανῷ ἀναφερόμενος Θεόπομπος λέγων:

«... και ὑπὲρ τούτων ὁ Σιληνός ελεγε πρὸς τὸν Μίδαν τὴν μὲν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι ὡς περιρρεῖν κύκλῳ τὴν Ὀκεανόν. Ἡπειρὸν δὲ εἶναι μόνον ἐκείνην τὴν ἔξω τοῦτου τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς ἀπειροὶ διηγεῖτο... καὶ νόμους αὐτοῖς τετάρτοις ἐναντίας καίμενος τοῖς παρ' ἡμῖν νομιζομένοις. Δύο δὲ εἶναι πόλεις ἐλεγε μεγάθυμους μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλους εἰσέειναι καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον τὴν δὲ Εὐσεβή... Ἐπιγεορήσῃ δὲ ποτε καὶ διαβήσῃ τούτους εἰς τὰς τὰς ἡμιδαπὰς νήσους ἐλεγε, καὶ διαπλευσάντων γε τὸν Ὀκεανόν... ἕως Ἑπερβορέων ἀρξέσθαι... ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπου εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ἀνοστόν...»

(Θεόφρ., παρ' Ἀθηνῶν ποιητ. ιστορ. L. V. H. III. 18.

Ἐνθα καταδεικνύεται ὀφθαλμοφανέστατα ἡ γνώσις ἑτέρας ἡπειρῶν μεγαλειτέρας τῶν τριῶν ἄλλων γνωστών.

Τελευταίον πάντων κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν εἰδήσεων ἀφῆκα τὸν Πλάτωνα, ὅστις περιγράφει λεπτομερέστερον τὰς πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῶν Ἡρακλείων στυλῶν χώρας, παραλαβὴν τὰς περιγραφὰς ταύτας ἐκ τῶν πρὸς τὸν Σόλωνα διηγήσεων τῶν ἰερέων τῆς Σάϊδος.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει :

«... λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅτιν ἡ πόλις ἡμῶν ἔκπευσε ποτε δύναιμι ἔχειν περιουμένην ἄμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὀρηθεῖσθαι ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Τότε γὰρ πορεύομεν ἢ τὴν ἐκτὶ πέλαγος νῆσον γὰρ πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν, ἢ καλεῖται, ὡς φατε ὅμας Ἡρακλέους στήλας ἢ δὲ νῆσος ἄμα Λιβύης ἢ καὶ Ἀσίας μελίων, ἐξ ἧς ὀρθατὴν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε ἐγένετο πορευομένης, ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἥπειρον, τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνου πότον. Τὰς μὲν γὰρ, ὅσα ἐντὸς τοῦ στόματος εἰς λέγεται, φαίνεται λατὴν στενὴν τινα ἔχον εἰσπλῶναι ἐκείνη δὲ πέλαγος ὄντος, ἢ τε περιέχουσα αὐτὸ γῆ παντελῶς ἀληθῶς ὀρθότατ' ἂν λέγεται ἩΠΕΙΡΟΣ...»

(Πλάτ. Τιμῆος 24.

Ἡ ἐκφραστικωτάτη καὶ γεωγραφικωτάτη αὐτὴ περιγραφὴ τοῦ Πλάτωνος ποίαν ἄλλαν ἡπειρὸν πέραν τῆς Ἀτλαντίδος ὑποδεικνύει ἡμῖν διὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου αὐτοῦ εἰ μὴ αὐτὸν τοῦτον τὸν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον κόσμον;

Ὅθεν, ἐκ τῶν ἀνωτέρω τούτων χωρίων τόσῳ σπουδαίων συγγραφεῶν, τῶν κατὰ τάξιν παρατιθεμένων, καὶ ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος τῶν δύο κόσμων, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν παραδόσεων καὶ μύθων τῶν λαῶν ἀμφοτέρων τῶν κόσμων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ σπουδαίῳ συγγράμματι τοῦ π. Bonnelly τῷ ἐπιγραφόμενῳ «Ἀτλαντὶς» πορίζομεθα τὰ ἑξῆς :

Αὐτ. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐγνώριζον τὰς πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ πρὸς δυσμὰς χώρας.

Βον. Ὅτι ὑπῆρχε συγκοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν ὑπερκαεανείων χωρίων καὶ

Γον. Ὅτι ἡ συγκοινωνία αὕτη ἐξετελείτο διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲν Ὀκεανοῦ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ χρόνοις μέσῳ τῆς Ἀτλαντίδος, διὰ τοῦ

Ἑλληνικοῦ δὲ Ὀκεανοῦ ἐν τοῖς μετὰ τὸν κατακλισμὸν χρόνοις μέσῳ τοῦ Βεργιγείου πορθοῦ.

Καὶ τὰ μὲν δύο πρῶτα ζητήματα ἀρκούντως μοι φαίνεται ἐξήγησα ὑμῖν. Ὅσα δ' ἀφορᾷ τὸ τρίτον, αἴτιο τὸ περὶ συγκοινωνίας τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ἢ μᾶλλον ἂν ὑπῆρξεν ἢ Ἀτλαντὶς, τοῦτο μέλλω νῦν νὰ ὑποβάλω ὑμῖν.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ.

ἀργετέκτων

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Βοτανικὴ μελέτη.

Τὸ κρυπτόγαμον τοῦτο ἀνῆκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Περονόσποριων. Ταῦτα ζῶσι, παρασιτικῶ τῷ τρόπῳ, ἐπὶ τῆς παρεγγύμης τῶν φανερογᾶμων, προξενούντα διαφόρους καταστρεπτικὰς ἀσθενείας τούτων π.χ. τὴν τῶν γεωμύλων, ἀμπέλου, κοκκινουλλίου, κρομμύων κτλ. κτλ. ἂ ὁ K. Van Tieghem ἐν τῇ Βοτανικῇ αὐτοῦ ἀναφέρει¹⁾.

Ἐξ αὐτῶν μία τυγχάνει καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καὶ ἡτις πλὴν τοῦ ὀνόματος Περονόσπορου καὶ τὸ τοῦ Mildiou φέρει.

Ὁμιλοῦντες περὶ τῶν χαρακτήρων τῆς ἀσθενείας ταύτης, εἴπομεν ὅτι λευκὴ τις ἐν εἶδει κόκκωος ἐξάνθησις εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν σχηματίζεται. Ἐὰν λοιπὸν διὰ τινος λοιποῦ ἐργαλείου λάβωμεν μικρὰν τινα τῆς κόκκωος ταύτης ποσότητα, καὶ ὀθώμεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον²⁾, βλέπομεν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων νημάτων καρπικῶν μετὰ σπόρων.

Τὰ νήματα ταῦτα ἐξερχόμενα τῶν στομάτων³⁾ προσκολλῶνται εἰς τὸ μυκήλιον⁴⁾, ὅπου διακλαδιζόμενον μεταξὺ τῶν ἰσθῶν τοῦ φύλλου, τὰς πρὸς θρέξιν του οὐδίας διὰ τοῦ ἐκμυζήτων αὐτοῦ ἀντλεῖ.

Ἐπὶ διαφόρων τῶν νημάτων τούτων σημειῶν σχηματίζονται οἰδήματά τινα, ἅτινα βλαστάνοντα νέους σπόρους παράγουσι.

¹⁾ Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607—611.

1) Traité de Botanique par M. Van Tieghem Σελ. 1083 τομ. Β'.

2) Τὴν πρὸς ἐξέτασιν ταύτην κίνῃν ὀλομένη θέσει πρῶτον ἐπὶ τῆς, ἐπὶ τινος ὀκλίνου τεμαχίου (rodin objet), σταγόνος ὕδατος, ἢ ἀπὸ καλῆς ἐντὸς τῆς σταγόνος βύθισιμης, ὀλομένη καλύψει δι' ἑτέρου τεμαχίου ὄκλου λίαν λεπτῆς (couverre objet) ἐπὶ τούτῳ γρηγοροῦσθαι. Τούτων γενομένων ἀρξέμεθα τῆς παρατήρησις θέτοντες τὴν προπαρασκευῆν ἡμῶν ταύτην ὑπὸ τὴν σελήνην τοῦ μικροσκοπίου, ὅν καταβιβάζομεν ἢ ἀναβιβάζομεν μέχρι ἐπιτυχίας.

3) Κότταρά τινα τῆς ἐπιδερμίδος μαρίζομενα ἐν καιρῷ τῆς ἀσθένειας αὐτῶν γεννᾶσι νέα, παραλλάσσοντα τῶν λαπῶν κατὰ τὴν μορφήν, συνήθειαν ἡμισέληνοισι, καὶ καταλείποντα ἐν μέσῳ αὐτῶν κενὰ καλούμενα στόματα.

4) Ὡς ἔδη ἐρρήθη, οὕτω καλεῖται τὸ φωτικὸν τμήμα τὸ καὶ πρὸς τὸν κενὸν καὶ τὰς ρίζας τῶν τελειότερων φωτῶν ἀντιστοιχοῦν.

Μυκήλιον.

Τὸ μυκήλιον τοῦτο, τὸ ἐντὸς τῶν ἰσθῶν εὐρισκόμενον, συνίσταται ἐξ ἐνὸς συνεχοῦς σωλήνος (διηλ. ἀνε διαφραγμάτων=cloisons), ἰσῆς διαμέτρου, διαστελλόμενος δὲ μεγίστας ἐνίοτε διαστάσεις λαμβάνει.

Τὸ φυσικὸν τοῦτο τμήμα διακλαδιζόμενον ποικιλοτρόπως λαμβάνει ἐνίοτε ὄψιν κοραλλιοειδῆ ἐντὸς τῆς ραχῆς τῆς σταφυλῆς. Ἡ μυκήλιος μεμβρὰν ἀνθίσταται γενναϊότερον τῶν χωρισμάτων τῶν κυττάρων τῶν φύλλων, εἰς τὰς διαφόρους προσβολὰς.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐπὶ τοῦ μυκηλίου τούτου, σχηματίζονται οἰδήματά τινα, τὰ μὲν σφαιρικά τὰ δὲ ἀνωμάλου σχήματος, ἐκ τῆς ἐνάσεως τῶν ὀπῶν προκίψουσι τὰ τῆς παραγωγῆς στοιχεῖα (ὠόσποροι, ἰά, χιμερινοὶ σπόροι).

Καρπικὰ νήματα.

Καθ' ὅλην τὴν θερινὴν τῆς ἀμπέλου περίοδον, τὸ μυκήλιον διὰ τῶν στομάτων, εὐρισκόμενον μόνον εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν, ἐξέρχεται τὰ καρπικὰ ταῦτα νήματα, ἅτινα 1—8 τὸν ἀριθμὸν, καὶ 1/2—1/3 τοῦ μ. μ. ὕψους ἔχοντα, εἰσὶν ἀνωθωμένα καὶ ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἄκρον ἐστραμμένα.

Τὰ καρπικὰ ταῦτα νήματα συγιδνάνται ἐκ νηματωειδῶν ἐπίσης σωλήνων, ἐν μόνον διαφράγμα κάτωθεν τῆς πρώτης διακλαδώσεως φερόντων ἂ διακλαδώσεις αὐταὶ, ἀπὸ 1—6 οὔσαι, εἰσὶν ἐναλλάξ αἰ σχηματίζουσαι γωνίαν 90° (δηλ. ὀρθὴν) ἐπὶ τοῦ ἀξῶνος τοῦ νήματος, καὶ αἱ βραχύτεραι περὶ τὴν κορυφὴν οὔσαι ὁ τῆς βάσεως βραχίονες παρουσιάζουσι δευτερευούσας διακλαδώσεις καὶ σπανίως τριτευσούσας, ἐνῶ αἱ τῆς κορυφῆς εἰσὶν ἄπλαϊ.

Ἐκ τῶν διακλαδώσεων τούτων ἐκάστη φέρει εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς 2—4 μικρὰ καὶ βραχέα σπυρίγματα ἐφ' ὧν εὐρίσκονται οἱ θερινοὶ λεγόμενοι σπόροι.

Θερινοὶ σπόροι ἢ Γονίδια.

Τὰ ἄκρα τῶν καρπικῶν βραχίονων διαστελλόμενα προβάθην, σχηματίζουσι τοὺς θερινοὺς σπόρους ἢ τὰ γονίδια, τὰ ὅποια ἐν τῇ τελείᾳ αὐτῶν ὀριμάνθει χωρίζονται. Τὰ γονίδια ταῦτα ἐμπουσιδῆ ὄντα εἶνε συσσωρευμένα εἰς τὰ ἄκρα τοῦ μικροῦ οὕτως εἰσὶν δένδρουλλίου, ὅπου παρουσιάζει ἐκαστονκαρπικόννημα.

Τὸ λεπτεπίλεπτον αὐτῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ ἡ εἰς τὸ ἑπακρον ἐλαφρότης ἀφ' ἑτέρου, καθιστᾷ ταῦτα λίαν εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀέρος μεταφερότα, καὶ ἐὰν μὲν πέσωσιν εἰς μέρος ξηρὸν, οὐτιδόμενα ξηραίνονται, ἐὰν δὲ ἐπὶ σταγόνος ὕδατος ἐπὶ τινος φύλλου εὐρισκόμενης, βλαστάνουσι ταχέως εἰς θερμοκρασίαν 25-30 ὁ. σ. δίδοντα ὑπαρξιν εἰς νέον μυκήλιον, ὅπου εὐθὺς ἐκ τῆς ἀνω ὕψους καὶ ἐπὶ τῆς παρεγγύμης ἐξαπλούμενον ἐξέρχεται ἐκ τῶν στομάτων τὴν λευκὴν ἐκείνην ἀνθοσιν τῶν καρπικῶν νημάτων, ἂν ἀνωτέρω εἶδομεν.

Χιμερινοὶ σπόροι ἢ ὠά.

Ἐπὶ τοῦ ἐντὸς τῶν ἰσθῶν καίμενου μυκηλίου σχηματίζονται οἰδήματά τινα σφαιρικὰ πλῆρη πρωτοπλασματος, καὶ ἅτινα ὡς ἀρχαὶ τοῦ θήλεος ὄργανου θεωρούμενα ὠογόνα ἐκλήθησαν.

Τὸ πρωτόπλασμα τοῦτο, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ φηγόνου ἀπὸ τοῦ μυκηλίου δι' ἐνὸς διαφράγματος, συσπυλλόμενον περιορίζεται εἰς μίαν σφαιρᾶν (φωσφαίραν) καίμενην οὕτως ἐντὸς τοῦ φηγόνου.

Παραπλεύρως καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βραχίονος τοῦ μυκηλίου σχηματίζεται ἐν σῶμα μικρότερον, σχήματος ἀνωμάλου, πλήρες ἐπίσης πρωτοπλασματος τὸ σῶμα τοῦτο τὸ καὶ τὸ ἄρρεν τῶν ὄργάνων παριστῶν ἀνθηρίδιον καλεῖται.

Τὸ ἀνθηρίδιον λοιπὸν τοῦτο, χωρὶς ν' ἀποσπασθῆ τοῦ φέροντος αὐτὸ σωλήνος, προσκολλᾶται ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν εἰς τὸ φηγόνον καὶ δι' ἐνὸς τρόπου χρεῖ τὸ ἑαυτοῦ πρωτόπλασμα εἰς τὸ τοῦ φηγόνου ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δὲ τῶν δύο τούτων πρωτοπλασμάτων ἐξάγεται εἰς σπῶρος χιμερινός, καλούμενος ἐτι φωσπόρος (osporo) ἢ ἀπλούστατα ὠόν.

Τὰ ὠά ταῦτα τοῦ Περονόσπορου τῆς ἀμπέλου διπλῆν μεμβρᾶν ἔχοντα καὶ γενναίως κατὰ τῶν διαφόρων προσβολῶν ἀντέχοντα, εἰσὶ τρεῖς τῶν γονιδίων μεγαλειτέρα καὶ σχηματίζονται συνήθως κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Ἡ βλάστησις τῶν ὠῶν τούτων ἴπτον γινώσθαι τυγχάνει, καὶ ἡτις κατὰ μὲν τὸν K Prillieux προξενεῖ ἀμέσως γονιδιοφόρα νήματα κατὰ δὲ τὸν K. Froehou, τοὺς ζωοσπόρους.

Τὰ ὠά τῆς οἰκογενείας τῶν Περονόσποριων βλαστάνουσι ὑπὸ ζωοσπόρων, προβάλλοντα ἀμέσως διακλαδώσεις φερούσας εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν τοὺς θερινοὺς σπόρους.

Ἐκ τῆς Βοτανικῆς λοιπὸν ταύτης ἐξετάσεως τοῦ παρασίτου, τῆς καὶ πρὸς βεβαιότεραν ἡμᾶς διάγνωσιν ἀγούσης βλέπομεν ὅτι τὸ παρασίτον πρὸς ἀνάπτυξιν του ἀνάγκην ἔχει ὑγρασίας, ἔστω καὶ μίση σταγόνος ὕδατος, καὶ θερμότητος πρὸς γονιμοποίησιν τῶν σπόρων. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε περιγραφέντων χαρακτήρων, φανερὸν τε καὶ μὴ, βεβαιωθέντες περὶ τῆς ὑπαρξεως τῆς ἀσθενείας ταύτης, ἀρχόμεθα τοῦ καταπολεμησῆος τῆς διὰ τῶν ἑξῆς μέσων.

N. H. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.

III.

Ἡ Χ. . . εἶνε μὲν πόλις μικρῆ, ἢ ἐν αὐτῇ ἕως διαμονὴ εἶναι λίαν εὐχρηστος. Πεποικισμένη ὑπὸ σπανίων φυσικῶν καλλωνῶν, δὲ μόνον ἐν Ἑλλάδι δύναται τις νὰ εὕρη, ἔχει κατοίκους διακρινομένους διὰ τὸ εὐχρηστικόν, τὸν πολιτισμὸν, τὴν ἡμερότητα καὶ πρὸ πάντων τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν. Διακρινόντος τοῦ χιμερῶνος τὸ θέατρον εἶναι ἐκεῖ πάντοτε ἀνοικτόν, αἱ δὲ συναναστροφαι καὶ αἱ χοροπεριδείξεις εἶναι ἐπιβίαιαι.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ ἰανουαρίου πρὸς-

¹⁾ Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607—610.

κλιτήρια διανεμθέντα προσεχάλλον εις τόν προσεχῆ χρόνον τῆς κυρίας Β., δεσποίνης πλουσιωτάτης, πᾶσαν τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῆς πόλεως. Τὸ ἀπροσδόκητον σχεδὸν τῆς προσκλήσεως, δι' ἣν οἱ μὲν σύζυγοι ἐμύρφασαν καὶ ἐμυρομούρισαν, αἱ δὲ δεσποινίδες καὶ αἱ νεαρὰί σύζυγοι ἀνετινάζθησαν ἐκ τῆς χαρᾶς, τὸ στενόχωρον τῆς οἰκίας τῆς κ. Β., ἐν ᾗ ἐμελλε νὰ στοιβαθῆ τὸς κόσμος προσκληθεὶς, καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι, ἐγένοντο αἰτίαι, ἵνα ὁ μέλλων ἐκεῖνος χορὸς γίνῃ ἀπὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας· ἐν τῇ θεάτρῳ, ἐν ταῖς ἀπογευματιναῖς, ἐν τοῖς περιπάτοις, παντοῦ τέλος πάντων θέμα ὁμιλίας, σχολίων, προεικασίων, προετοιμασιῶν δὲν ἦτο ἄλλο, εἰ μὴ ἡ μέλλουσα παννυχὶς τῆς κυρίας Β.

Καὶ ἀληθῶς αἱ αἰθούσαι τῆς κ. Β. ἦσαν λίαν δυσανχάλογοι πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκληθέντων. Οὐχ ἦτον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦσαν μετ' ἐκτάκτου φιλοκαλλίας κεκοσμημένοι. Ἀπὸ τῆς θῆς περίπου ὥρας ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται αἱ κυραὶ καὶ οἱ κύριοι, ἅμα δὲ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ αἴθουσαν ἠδέως διετίθεντο ἐκ τοῦ ἀρώματος, ὃ ἀπέδιδον ὄρατα καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη, κοσμοῦντα ἐν πολυτίμοις ἀνοδοκομείοις, τὰς γωνίας καὶ τὰ ἐπιπλα αὐτῆς, ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἐπικρατούσης θερμότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἕξω διαπεραστικὸν ψυχρὸν καὶ τὴν μαινομένην βροχίαν, ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτός, ὃ διεσκόρπιζον καλλιτεχνικώτατοι πολυέλαιοι καὶ μαγαλοπρεπεῖς λαμπτήρες καὶ ἰδίως ἐκ τῆς προθύμου καὶ εὐγενεῖς ὑποδοχῆς, ἧς ἐτύγγανον πάντες παρὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν, τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Β.

Ἦσαν σχεδὸν πλήρεις αἱ αἰθούσαι κυρίων καὶ κυριῶν ζωηρῶς καὶ εὐθόμως καθ' ὁμίλους διαλεγόμενων, ὅτε ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης τοῦ χοροῦ αἰθούσης ἡ Ἴρις παρακολουθαμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ἦν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο γόησσα. Ἐξωμον φέρουσα ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ ὀλοσθητικοῦ, ἔχουσα τὴν ἐκνήν αὐτῆς κόμην κατὰ τὸν τελευταῖον στροφῶν, παρίστα δια τῆς ὥρας αὐτῆς κεφαλῆς καὶ τῶν παλλεῦκων αὐτῆς ὤμων, τῶν βραχιόνων καὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἀνυψουμένου αὐτῆς στήθους καλλονὴν ἀγαλματώδη. Ὁ κ. Β. ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ἔσπευσε καὶ ἐσφιγξέ τὴν δεξιάν αὐτῆς. «Τὸσον ἀργά; τῆ εἶπε μὲ τόνου εἰλικρινῆ· ἐφοβήθημεν μὴ δὲν θὰ ἤρχεσθε!»

— «Ὡ! τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα· ἀλλ' ἠξέυρετε, ἕως οὔ νὰ ἐτοιμασθῆ τις, περὶ ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ».

Μετὰ τῆς ἄλλας φιλοφρονήσεις ἤρχισαν νὰ διαλέγωνται περὶ τῆς ἕξω ἐπικρατούσης ἐκτάκτου κυκαίρας, τὸν δὲ διάλογον αὐτῶν διέκοπτον κύριοι προσερχόμενοι ὅπως ζήτησιν παρὰ τῆς Ἴριδος τὴν εὐνοίαν νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς βαλλισμὸν τινα ἢ τετράχορον. Ὁ κ. Β. ἐν τούτοις, ἰδὼν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς παρακειμένης μικροτέρας αἰθούσης ὁμιλῶν τινα κυριῶν διλεγόμενων, ἠθέλησε νὰ σπεύσῃ ὅπως χαιρητῆσῃ αὐτάς, διότι τότε πρῶτον κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὰς παρετήρησε. Ἀπέρπει νὰ ὠπάζῃ νὰ τὰς

καλησπερίσω, κυρία Νόβιλιν, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἴριδα, καὶ ἔκαμε κίνημα ὅπως ἀπέλθῃ. Ἰδὲ τὴν κυρίαν Δ. τὴν Σ. τὴν Μ. θὰ ἤλθον βεβαίως αὐτὴν τὴν στιγμήν! Καλὸν θὰ ἦτο νὰ κάμῃ ἕνα γύρον εἰς τὰς αἰθούσας· θὰ ἦναι καὶ ἄλλαι ἐλθοῦσαι, τὰς ὁποίας δὲν εἶδον ἀκόμην.

— «Ὡ! ne vous derangez pas! εἶπεν ἡ Ἴρις, μειδιῶσα διὰ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν τοῦ κ. Β.

Ἦ φράσις ἦτο, ἀληθῶς εἶπειν, ὀλίγον ἀκατάλληλος καὶ ἡ συμβουλὴ ὄχι πολὺ λεπτή, δεικνύουσα, ὅτι ὄχι ἄλλο, ὀλίγην ἀπειρίαν τοῦ κόσμου «Τὶ διάβολο! παρετήρησε κύριος τις ἐκεῖ πλησίον ἰσχύμενος καὶ ἀκούσας· τί θὰ εἶπῃ ἀπὸν ἐνοχληθῆτε»; Ἐνόχλησις εἶναι νὰ χαιρητῆσῃ ὁ κύριος μίαν ἐκστῆν κυρίαν, ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν ἦναι αὐταί, ὅταν μέλιστα ἐρχόνται εἰς τὴν οἰκίαν του; Τούτωντιον, εἶναι καθήκον του! Ἄλλ' ἡ κυρία Νόβιλιν εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα, ἐσθίθη.

Καὶ ὁ μὲν κ. Β. ἔσπευσε νὰ ὠλίψῃ τὴν χεῖρα φιλικώτατα τῆς κ. Μ., ἦν, ἔλεγε, μετὰ χαρᾶς ἐδὲλεπεν ἐλθοῦσαν εἰς τὸν χορὸν, κατόπιν δὲ ἠρώτησε τὸν κ. Κ. περὶ τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του, ἀποδημούσης εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ἴρις βραδέως προῦργησεν, ἐπιχαρίτως κρητοῦσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰ δίσπρα, ἅτινα ἐκ φιλαρεσκείας μάλλον ἢ ἐξ ἀνάγκης ἔφερε, καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς μεστέρας ἀριμαζῶν, πλήρεις κόσμου καὶ καταφώτους αἰθούσας. Ἐισῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἰθούσαν καὶ εὐθὺς τὸ γοργὸν αὐτῆς βλέμμα ἀνεκάλυψεν ἐν τινὶ γωνίᾳ εὐθυμον ὁμιλῶν κυριῶν, εἰς ἣν ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ προστεθῆ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν ἐκ τοῦ κενιστηρίου ἐξερχόμενος ὁ Λεάνδρος, ἔσπευσε τυχαίως τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ βλέμμα του συνητῆθη μὲ τοὺς ἐλευστικὸς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἴριδος. Ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν καὶ φιλικῶς, «Καλὴ ἐσπέρα σας, κυρία Ἴρις» εἶπε, καὶ πρότεινεν αὐτῇ ἀφελῶς τὴν χεῖρα. Ἐκείνη, κατὰ τὸ σύστημα τῆς, μόλις πρότεινε τὴν ἰδικὴν τῆς δεξιάν. Τοῦ Λεάνδρου τὴν προσοχὴν δὲν διέφυγεν ὁ τρόπος οὗτος τοῦ χαιρητισμοῦ, καὶ, ἔχων ἄλλως τε οἰκειότητά τινα πρὸς τὸν Στέρκνον καὶ τὴν συζυγὴν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐκτοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρήσῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ εἰρωνείας. «Περὶτέρου πρᾶγμα! Ἐξῆσα εἰς πολλὰ μέση, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν, Αὐστρίαν· ἀλλὰ ποιεῖν δὲν εἶδον νὰ προτείνωσι τὸσον φειδωλῶς τὴν χεῖρα αἱ κυραὶ, ὅσον ἐν Ἑλλάδι· λέγεις κ' ἐντρέπονται, καὶ νομίζουσιν ὅτι, δίδουσαι τὴν δεξιάν, δίδουσι καὶ ἐκ τῆς ὑπολήψεως των.

— «Ὁχι, δὲ! μὴν ἐξέπτεσθε τίσον, εἶπεν ἀναγέλασσα ἡ Ἴρις, καὶ ἐπιδείξασα δύο σειρὰς μαρμαρίνων ὀδόντων, καὶ μὴ λαμβάνετε τὸσον τραγικῶς τὸ πρᾶγμα. Ἰδοὺ! λάθετε καὶ τὰς δύο!» Καὶ μετ' ὀρμῆς πρότεινεν αὐτῇ ἐντελῶς ἐκτείνασα ἀμφοτέρως τὰς χεῖράς τῆς.

— «Βρίγιο! ἔτσι σὰς θέλω» εἶπεν ἐκεῖνος, λαβὼν αὐτάς καὶ συνθλίψας. Ἐκείνη ἠρύθρισεν ὀλίγον, καὶ

κατὰ συμπάθειαν ἴσως, ἀνῆλθε τὸ ἐρύθημα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λεάνδρου. Ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὴν ἄδειαν νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς τὸν δευτέρου τετράχορον, ὑπεκλήθη πρὸ αὐτῆς καὶ ἀφῆκε τὸν κύκλον ἐκεῖνον.

Ὁ χορὸς μετ' ὀλίγον ἤρχισαν, οἱ δὲ χορευταὶ ἐγόρευσαν τὸν πρῶτον βαλλισμὸν, εἶτα τὴν πρῶτην quadrille καὶ ἔπειτα πάλιν ἐν ἑτέρον βάλς. Ἄλλ' ὁ συνωστισμὸς ἦτο τὸσον μέγας, ὥστε ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐν συνεχείᾳ ἀπατεῖς μα πατῶσεν ἐν ταῖς ἀναλόγως πρὸς τοὺς προσελθόντας, μικραῖς ἐκείναις αἰθούσαις. Πολλοὶ κυραὶ εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὸ ἡμεῖον, κύριαι δὲ τινες, ἐν αἷς ὁ Στέφανος Νόβιλιν, εἰς ἰδιαιτέρου δωμάτιον, ὅπου ἀποβαλόντες τὰ χειρῶν αὐτῶν καὶ κενίζοντες παρεδόθησαν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον ὀριστικῶς.

Οἱ χορευταὶ ἐν τούτοις ἐποπυθετοῦντο διὰ τὸν δευτέρου τετράχορον. Ὁ Λεάνδρος ἔδραμε καὶ πρότεινε τὸν βραχιῶνα εἰς τὴν Ἴριδα· ἐκείνη ἐδέχθη μετ' ἐλαφροῦ μειδιήματος τὴν προσκλήσιν τοῦ χορευτοῦ, ὅστις ἠσθάνθη μετὰ χαρᾶς τὴν μικρὴν τῆς χεῖρα μὲ τὸ λευκὸν τῆς χειρῶν αὐτῆς στήριζομένην ἐπάνω του! Ἐνόσφ διήρκει ὁ τετράχορος ἐκεῖνος ἐχόρευεν ὀλίγον ἀφηρημένος· ἐὰν τὸν ἠρώτα τις περὶ τοῦ αἰτίου, εἰλικρινῶς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ τὸ εἶπῃ. Ἐνόσφ ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἴριδα, τὸν ἐγόητευσεν δὲ πολὺ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ὅταν ἐκείνη ὠμίλει. Ἐὰν ἔθετε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας του ἠθέληεν ἐννοήσῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς σφοδρτέρους τοῦ συνήθους. Πίγος ἠδονικῆς συγκινήσεως ἠσθάνετο εἰς τὸ σῶμα του μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεξήγητόν τι μελαγχολικὸν αἰσθημα κατέλαβεν αὐτόν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχοροῦ οἱ πλείστοι ἔσπευσαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ εἶχε παρατεθῆ πλουσιώτατος δαίπνος· ἀπέμειναν ὅμως καὶ τινες κυραὶ καὶ κύριοι ἐν ταῖς αἰθούσαις, προτιμῶντες νὰ δειπνήσωσι βραδύτερον, ἐν ἀνέσει κάπως καὶ ἐν ὀλιγωτέρῳ συνωστισμῷ. Μεταξὺ τούτων ἦσαν ἡ Ἴρις καὶ ὁ Λεάνδρος, εἰς οὗ τὸν βραχιῶνα ἐκείνη ἐστηρίζετο καὶ, ἄνω κάτω συμβαδίζουσα, ἀνεμέτρει μετ' αὐτοῦ διὰ βραδείων βηματισμῶν τὴν αἴθουσαν. Διελέγοντο περὶ ἀφῶν καὶ ὀδάτων, ἀλλ' οἱ διάλογοι των ἦσαν διακεκομμένοι καὶ σύντομοι. Ἦ πάντοτε πρόθυμος κυρία Ρ. εἶχε καθίσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκωμβάλου καὶ ἀνέκραυε τεχνικώτατα τὴν ἐρωτικὴν θυμῶν τῆς γ' πρᾶξεως τοῦ Ballo in Maschera τοῦ Βέρδη.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λεάνδρος ὠδήγησε τὴν Ἴριδα εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ ὀλίγοι εἶχον ἀπομείνῃ δαιτυμόνες. Παρεκάθισαν ἐν τινὶ γωνίᾳ, ὅπως οὐδὲν ἀποκεχωρισμένη τῶν ἄλλων, ὁ δὲ Λεάνδρος προσήνεγκε τῇ Ἴριδι διάφορα ἐκ τῶν προκειμένων ἰδαθμάτων, ἐν αἷς διεκρίνετο ρωσικὴ σαλάτα, πολυποικίλης καὶ ὀρακτικῆ. Ἐν τούτοις ὠμίλει ἐκ τῶν δύο εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ. Ἐμείναν ἐπὶ τινα λεπτὰ σιωπηλοῦν, καίτοι ἀμφοτέροι ἠσθάνοντο χεῖμαρρον λόγων ἀνερχόμενον εἰς τὰ χεῖλη των. Τυχαίως ἔσπευσαν ἀμφοτέροι πρὸς ἄλλήλους τὰ βλέμματα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔμειναν

προσηλωμένοι καὶ ἐκθαμβοὶ, βλέποντες ἐκάτερος τὴν εἰκόνα του εἰς τὰς κόρας τοῦ ἄλλου. Προήρχετο ἀργὰ τοῦτο ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς ἀμοιβαίας καὶ ἀπροσδοκῆτως ἀποκαλυφθείσης συμπαθείας, ἢ ἐκ τῆς αἰφνιδίως συναισθησεως ὅτι τὰ ὄνειρά των ἦσαν τολμηρὰ καὶ σχεδὸν ἀπραγματοποίητα;

«Εἰς ὑγείαν σας» εἶπε τέλος, μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν ὁ Λεάνδρος, ὑψῶν τὸ ποτήριον τοῦ καμπανίτου. Καὶ εἶτα συνενῶν πᾶσας τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις προσέθηκεν. «Εὐτυχεῖς οἱ σύζυγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουσι σύντροφον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, ἕνα ἀγγελοῦν, ὡς σὺς εἶς. Ἄ! πῶσον ζηλεύω κατὰ τοῦτον Στέφανον, ὁ ὅπολος κκοῦργηκε ὅτι ἔκαμνεν ἐὰν δὲν σὰς ἐλάτρευε».

Ἐν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ περισσότερον. Ἄλλ' ἐκείνη ὑπερακοντίσασα τὸ θάρρος αὐτοῦ, ἀπήντησεν· «Ἄλλ' ἐγὼ, διὰ ν' ἀγαπήσω ἕνα ἄνδρα, θὰ ἤμην πολὺ ἀπειρητικὴ· θὰ ἐζήτηον μεγάλην θυσίαν παρ' αὐτοῦ».

— Ὅποιανδήποτε θυσίαν καὶ ἂν ἠθέλετε ἀπαιτήσῃ, καὶ τὴν μεγαλητέραν, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ σὰς τὴν ἀρνήθῃ, ἀνταπήντησεν ἐκεῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς πρὸς στιγμήν, καὶ τόνισας τὰς λέξεις του. Καὶ ἐταπεινώσεν ἐνώπιόν τῆς τὴν κεφαλὴν, εὐτυχῆς, πρόθυμος εἰς τὴν προκληθεῖσαν καὶ ζητηθεῖσαν ἱερὰν ὑποδοσίωσιν. Ἐκείνη ὑπήκουσεν εἰς ἀρίστον αἰσθημα ἀξιοπρεπείας, ἐφαίνετο καταβάλλουσα προσπάθειαν νὰ τηρήσῃ ἐλευθέραν τὴν καρδίαν τῆς· ἀλλ' ἡ ὀρμὴ ὑπερνίκησε· δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπήτταπταν, καὶ εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ φεγγαβολίον βλέμμα τῶν ὀπίλων διέκρινεν ὁ Λεάνδρος εὐγλωττον συμπύκνωσιν. Ἄλλως τε οἱ λόγοι τῆς ὑπῆρξαν ἀπροσδόκητοι καὶ ἐξερχόμενοι ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς βόμβη. Ἀντελήφθη ἐξ ὀλοκλήρου τῆς σημασίας τῶν λόγων τῆς. Διὰ ν' ἀγαπήσω ἕνα ἄνδρα! . . . Ἄλλὰ δὲν ἠγάπησά μέχρι τοῦδε; καὶ τὸν σύζυγόν τῆς λοιπὸν πῶς τὸν ἐθεώρει; Ἀποῦ δὲ ἐκεῖνον δὲν τὸν ἠγάπησεν οὐδέποτε, τίς τὴν ἐδίξασε νὰ τὸν συζευχθῇ. Ἐὰν δ' ἐμελλε ν' ἀγαπήσῃ τὸν Λεάνδρον, διὰ τί τὸν ἐφοβίκε διὰ τῶν περὶ θυσιῶν ἀπαιτήσεών τῆς; Τὶ ἐζήτηε ἀργὰ παρ' αὐτοῦ εἰς ἀντὶ ἀλλαγῆς τοῦ ἔρωτός τῆς;

Ἦ κορυφωθείσα ταραχὴ των ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ καταπαύῃ. Ἐκείνη δὲ στραφεῖσα πάλιν πρὸς αὐτόν, μὲ ὀλιγωτέραν ταραχὴν, μὲ γαλήνην τινα μέλιστα εἰς τὸ τρομερὸν τῆς βλέμμα, βλέμμα ἄλλως σταθερὸν καὶ ἀπαρσιτικόν· «Φοβοῦμαι, εἶπε, μὴ ὁ Στέφανος παρατηρήσῃ τὴν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπουσίαν μου· δε εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ». Καὶ ἠγέρθη καὶ ἀνάστηθεῖσα κύριελετικῶς ἀπὸ τοῦ βραχιῶνος αὐτοῦ, εἰς ὃν συνεσφιγγετο, προῦργησε μεταξὺ τῶν χερυόντων βάλς.

— «Χορεύομεν;» ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λεάνδρος χαμηλοφώνως καὶ μὲ ὄμμα ἱκετευτικόν. Ἐκείνη δὲ ἠδυνήθη ν' ἀντισπῆ εἰς τὴν παρακλήσιν, καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ περιβάλλῃ τὴν λεπτὴν ὀσφίν τῆς. Ἐστροβιλιζόντο σφιγκτὰ ἀλλήλοκρατούμενοι καὶ μεθύοντες ἀμ-

φότεροι ἐν ἡδονικῇ ἐκστάσει. Ἡ κεφαλή της συνέπιπτε ὑπὸ τὸ στόμα ἐκείνου, ὄντος ὑψηλοτέρου, οἱ δὲ ἐκνηοὶ βύστροχοι τῆς κόμης της ἐσύροντο ὑπὸ ἑλαφροῦ ρεύματος ἀέρος μέχρι τῶν χειλέων του, ἀποπνέοντες θαλακτικώτατον ἀρώμα. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ· ἐκυψεν ὀλίγον, καὶ συγχρόνως ἐνῶ ἐστροβιλλίζοντο, ἀπέθηκε, περιδείξ, ἑλαφρὸν φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης της, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Ἐκείνη ἠσθάνθη τὸ πῦρ τοῦ φιλήματος ἐκείνου, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε, καὶ ἐξηκολούθησε χορεύουσα, ἐτι μᾶλλον ἐπ' αὐτοῦ στηρίζουσα τὸ πᾶλλον στηθὸς της· ἀλλὰ μετὰ τινα δευτερολεπτα ἐψιθύρισε αὐτῷ· ἀρκεῖ μίαν στιγμὴν. ἔσκοτίσθη ἰσ, καὶ διέκοψε τὸν χορὸν μολίς κρατουμένη εἰς τοὺς πόδας της.

— Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μικρὴν αἴθουσαν, εἶπεν ὁ Λεάνδρος ἐν συγκινήσει καὶ ὑποθαστάζων αὐτήν, διὰ ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον; ἐκεῖ εἶναι ὀλιγωτέρα ζέση.

— Ὁχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς — μείνωμεν ἐδῶ.

— Ὡ, συγγνώμην, προσέθηκεν ὁ Λεάνδρος χαμηλοφώνως καὶ ἐσιώπησε.

Τὸ πρῶτον τῆς εἶχε καταστῆ ἑλαφρῶς ὠχρὸν, ἑλαφρῶς δὲ ἰδρῶς εἶχε περικαλύψῃ τὸ μέτωπόν της. Ἀπεσύρθησαν πλησίον παραθύρου τινός, οὗ τὰ πλούσια παραπετάσματα προσέφυλλον αὐτοὺς ἐν μέρει ἀπὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων. Τὸ ἀποτόμως ἀνυψούμενον καὶ καταδιδαζόμενον στήθος τῆς Ἰριδος ἤρατο μετ' ὀλίγον νὰ καταπραυνῆται· ὀλίγα λεπτά παρήλθον, καθ' ἃ ἀλλήλοκρατούμενοι ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἕμενον ἄνωγοι· ἐπειτὰ ἐπνέλαβον τὸν βλαβερὸν ἀλλὰ μετ' ὀλίγου βηματισμοῦς ἠναγάζθησαν νὰ τὸν διακόψωσι, διότι ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσε πλέον ἀνακρούουσα αὐτόν. Ἐσφιγξεν ἐκείνη τὴν χεῖρα τοῦ Λεάνδρου πασιμωδικῶς καὶ εἶπεν, ἀβύχριστῶν· πρίπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, διότι φοβούμαι μὴ διεγείρω τὰς ὑπόψεις τοῦ συγγενοῦ μου Γ... Δὲν βλέπεις πῶς μὲς παρατηρεῖ; Ταῦτα εἶποῦσα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους της ὀλίγα ἄνθη καὶ τὰ προσέφερε, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἰς τὸν Λεάνδρον. Καὶ ἔφυγε δραματικῶς, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ Ἐρινυῶν, ἀφήσασα αὐτὸν κατὰπληκτον οὐδὲν βλέποντα καὶ οὐδὲν ἐννοοῦντα ἐκ τῶν περὶ αὐτοῦ γινομένων.

Τὴν ἡγάπη λοιπὸν ἀληθῶς καὶ ἀντηγαπάτο; Ἴσπρεπει ἀρὰ γέ, ἐσέπττετο ν' ἀφήσῃ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀναγεννώμενον παθος, ὀρηκτικὸν καὶ ἀκάρηκτον;— διότι εἶχεν ὀρηκτικὴν φύσιν ὁ Λεάνδρος— ἢ ν' ἀλυσοδέσῃ αὐτὸ μετὰ τὰ δεσμά τῆς σκέψεως καὶ ἐμπειρίας; Ἀλλὰ τί περιεῖχε τόσον ἀξιοκατάκριτον ἢ προσβλητικὸν τὸ αἰσθητὸν του τοῦτο; Διὰ ν' ἀγαπήσω τινὰ, θ' ἀπῆλθον μεγάλας παρ' αὐτοῦ θυσίας· τῷ εἶχαν εἶπῃ. Αἱ λέξεις αὗται ἐβόμβουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά του. Ἔστω ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποβληθῇ εἰς πάσαν θυσίαν. Ἀλλῶς τε θ, τι ἦτο πεπωμένον, ἦτο ἀναπόφευκτον· ἔπρεπε νὰ συμβῇ· οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι μετὰ μέτρον καὶ φρονήσιν ἀλλὰ καὶ θαρραλέως νὰ

συμμορφῶνται πρὸς τὴν τύχην των. Ἐὰν ὁ πρὸς τὴν Ἰριδα ἔρωσ του ἐπέπρωτο νὰ τὸν σώσῃ ἢ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἦτο ἔτοιμος καὶ γενναῖος πρὸς ταῦτα.

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας, ἀλλὰ πολλοὶ δὲν ἐχόρευον πλέον· εἶχε σχηματισθῇ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μικρὸς τις κύκλος κυριῶν καὶ κυρίων ζωηρῶς διαλεγομένων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ἡ Ἴρις καὶ ὁ Λεάνδρος.

— Ἀλλὰ τί γίνεται ὁ κύριος Στέφανος, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ κύριος Τ... Διαρκῶς παίζει καὶ καπνίζει, καὶ δὲν τὸν μέλει περὶ τοῦ τί γίνεται ἐδῶ μὲς, προσέθηκε γελῶν. Δὲν τὸν κράζετε, κυρία Ἴρις;—

— Ὡ, ἀφήσατέ τον ἡσυχον· διατὶ νὰ τῷ διακόψωμεν τὴν διασκεδάσιν; Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ κἀμνη καθεὶς ὅ, τι θέλει.

— Αὐτὸ μέχρι τινός εἶναι ὀρθόν, παρετήρησεν ἡ κυρία Μ· πάντοτε δὲν δύναται τις νὰ κἀμνη ὅ, τι θέλει. Πρὸ πάντων ἡμεῖς αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες περιρριζώμεθα, καὶ ἡ ζωὴ μας δὲν δύναται νὰ διαγραφῇ κατ' ἀρέσκειαν ἡμῶν.

— Δὲν τὸ εὐρίσκω καθόλου δίκαιον, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἴρις. Μήπως οἱ σύζυγοί μας μὲς δίδουσι λόγον τῶν πράξεών των; καὶ ἂν τοῖς ζητήσωμεν λόγον, μήπως θὰ μὲς εἴπωσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν; Διατὶ λοιπὸν ἡ ἀνισότης αὐτὴ ἐν τῷ περιορισμῷ καὶ τῇ εὐθύνῃ; Ἄλλως τε συμφερώτερον εἶναι νὰ ἐπικρατῇ μετὰ τῶν συζύγων ἀμοιβαία πεποιθήσις· οὔτε ὁ σύζυγος δύναται νὰ ματαιώσῃ μίαν πράξιν τῆς συζύγου του, ὅταν αὐτὴ ἠμεγαίωσεν νὰ τὴν πράξῃ, οὔτε ἐκείνη δύναται νὰ παρακολληθῇ βῆμα πρὸς βῆμα τὰς πράξεις ἐκείνου. Διὰ τοῦτο δὲν εὐρίσκω μωρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἔχουσι σύζυγοί τινες. Τί κατορθοῦσι μετ' αὐτὴν; Τίποτε, τίποτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔρριψεν ἐκφραστικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Λεάνδρον, ὅστις ἐννεύς τὴν ἤκουεν, ἐκπλησσομένης διὰ τὸ ὄχρος της.

Μετὰ τὴν τρίτην ὥραν ἤρρισαν αἱ αἰθουσαι νὰ κενῶνται. Ὅτε πάντες ἀπήρχοντο, εἶδεν ὁ Λεάνδρος τὴν Ἰριδα μεταβαίνουσαν ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἰθουσαν, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸν ἀνεζήτει διὰ τῶν βλεμμάτων. Ἐπροσπονήθη ὅτι τυχαίως διήλθε πλησίον της, διπυθόνθη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπεχαίρεισεν. Ἐκείνη τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν διὰ ἰσχυρῶς χειραψίας, καὶ οὐράνιον μεῖδιμα ἐπεκάλθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων της ὅτε διέκριεν ἐν τῇ κομμοδόχῃ τοῦ ἐνδύματός του τὰ ἄνθη, ἅτινα πρὸ ὀλίγου τῷ ἐνεχείρισεν. Ἄλλ' ἰθύοι; καλὴν νύκτα σας· τῷ εἶπε μόνον καὶ ἀπῆλθεν, ἐπιρρίψασα ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῆς τὴν παρὰ τοῦ συζύγου προσενεχθεῖσαν πλοῦσάν μηλωτὴν της.

Π. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΘΙΝΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ἐπιπολάζουσιν ἔτι αἱ ἀκχυραὶ τῆς νυκτός σκιαὶ καὶ θαλαὶ ἐπιπλέουσιν ἐν τῷ ἡμέρω χεῖρ τῆς σιγῆς αἱ πρῶται δραπέτιδες ἀκτίνες τοῦ λυκαυγοῦς ὅπερ μολίς ἀμυδραὶ τινες ὠχροπόρφυροι λάμπει ἀνά τὰ ὄψη προδιαγράφουσιν. Ἐπὶ τὰ σιγαλέα δάση ἡρέμα ἔτι ἐπικλῆθαι ὁ γλυκὺς ἐωθινὸς ὕπνος, ἀφ' οὗ ὁ ἑλαφροπλάτων Ζέφυρος, ἀθρῶς ὑπερθεν ῥιπταζόμενος, προσπκθεῖ ἵνα ἐγείρῃ αὐτὰ. Τὰ ἔσχατα τῆς γαλήνης τῶν ὄνειρα, κατὰ μικρὸν ἀκχυρούμενα καὶ ἐκλείποντα πρὸ τῶν ἀμφιβόλων τοῦ λυκοφωτοῦ ἀκτίνων, φαιδρῶνουσιν ἔτι αὐτὰ δι' ὠχρῶν ἀντανακλάσεων καὶ τὰ δάση μειδιῶσιν ἐρατεινῶς· καὶ εἶναι τὸ μεῖδιμα ἡ πρῶτη ἀμυδρὰ φαιγαβολία, δι' ἣς ἀρχεται ὑπολάμπων ὁ στιλπνὸς καὶ καλλίδροσος τῶν φύλλων σμάρραδος. Γλυκὺ, γλυκὺ τὸ εὐχαρὲς μεῖδιμα, τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἠδέων ὄνειρων, καὶ φαιδρυνόμενος ὑπομειδῶ ἐπίσης ὁ ἐπιπτερυγίζων ἀερώδης θεός· καὶ εἶναι τούτου τὸ μεῖδιμα ἡ γλυκείως τὰ ἡμιανοιγόμενα βλέφαρα θωπεύουσα ἑλαφρὰ καὶ δροσώδης πνοή.

Τίς ὑποπρέμων θρούς ἤχει, θρούς ταχύς ὡς ὠκεῖνιον πνεῦμα μακρυνόμενος καὶ τέλος ἐκπνέων ὡς ὁ ψέφυρος τοῦ ἐπὶ θουελλοβλήτου βράχου θραυομένου κύματος; Εἶναι ὁ κορυθαλός, ὁ αἰθεροπλανῆς κορυθαλός ὅστις σφοδρῶς ἀνίπτεται ποθῶν ἵνα τάχιον προσίδῃ τὴν χρυσοστέφανον αὐγὴν πρὶν ἢ αὐτὴ ἑλαφρῶς καὶ βραδέως ἐπὶ τῶν αἰθερίων νεφελῶν πατοῦσιν, κατέλθῃ μέχρι τοῦ ταπεινοῦ τῆς γῆς ταύτης ὀρίζοντος.

Εὐδαίμων κορυθαλέ, πλάνης ἀνά τὰ ὄψη! Ὡ πτηνόν, ἀρᾶσαι, εἰ δυνατόν, μίαν μόνην καλλιφεγγὴ τῆς ὑπὲρ τοῦς τῶν νεφῶν θόλους αἰερούμενης αὐγῆς ἀκτινὰ καὶ ρίψον, ρίψον αὐτὴν πρὸ τοῦ ρεμβώδους μου ὄμματός!

Ἀπέπτῃς κορυθαλέ; τίς λοιπὸν πτέρυξ πάλλει ἔτι; μὴ εἶναι τὸ λαβραῖον τῶν ὄνειρων σμῆνος ἐν ἀκαρεῖ ἀφιπτάμενον ἵνα ἐπανεέλθῃ ἐν ἀκαρεῖ ὅτε καὶ πάλιν ἡ ἐσπέρα θὰ ἐπιχύσῃ τὴν γαλήνην αὐτῆς; Οὐχὶ εἶναι ἡ πτέρυξ τῆς Μούσης μου, ἣν ἡ αὐγὴ μοὶ στέλλει. Ὡ λυκαυγές! γλυκεῖα καὶ μυστηριώδης ὥρα τῶν σκιδῶν καὶ ἐφημέρων πτήσεων, τῶν πτήσεων τῆς αὔρας τῶν ὄνειρων, τῶν πτηνῶν, τῆς Μούσης· σὲ εὐλογεῖ.

Ὡ Μούσα κρινοστέφανος, πεπερὸς τῆς φαντασίας ἄγγελος, Παρδεισίαν ἄθικτον κρατῶν δάφνην! χαιρεῖ!

Τί πτερυγίζεις ὑπερθέν μου, Μούσα, τὴν δάφνην σου τὴν ἱερὰν κρυῦσα; πῶς ἐπ' ἐμὲ μικρὸν δὲν καταβαίνεις; πόθος λοιπὸν ἀειφυγῆς θὰ μένης;

Ποθὸν τὴν δάφνην σου μικρὸν νὰ ψαύσω, νὰ ἐμπνευσθῶ, νὰ φαιδρυνθῶ, νὰ κλαύσω· πλὴν ψεύγεις, πάντοτε μ' ἀφήνεις! πόθος μου οὐ ἀειφυγῆς θὰ μένης!

Ἄγγελε Μούσα, οὐρανία κόρη! ὡς ἡ ἀγνή κίων εἰς γαῦρα ὄρη.

χεῖρ ἂν τὴν ψαύσῃ ἀίφνης ἀνθρωπίνην μολίς τὴν λάβῃ τίκεται καὶ δόβνει,

καὶ οὐ τὴν δάφνην ἀνωθὲν μου σείεις, πλὴν δὲν τὴν δίδεις· μόνον τὴν δεικνύεις· ἂν νὰ τὴν θίξω τείνω, μὲ ἀφήνεις· πόθος μου, ψεῦ! ἀειφυγῆς θὰ μένης!

Χριστιανὴ μου Μούσα οὐρανία! σ' ὀρκίζω εἰς τὰ θεία τῆς παραδείσου, τῆς χρυσοῦς γαλήνης· κἂν τὴν στιγμὴν αὐτὴν μὴ μὲ ἀφήνεις!

Τὸ λυκαυγές ἐπάνω μας ἀπλοῦται· ὁ οὐρανός κατα μικρὸν χρυσοῦται· εἰθὲ καὶ ἀγωμεν εἰς τὸν λαμπῶνα, νὰ δροῦσῶ κἂν γνίων δαφνῶν κλῶνα.

Καὶ μὲ τὰς δάφνας τὰς γνίνας, φίλη, νὰ βαυκαλώμαι μὲ γελῶντα χεῖλη, ἂν γλυκὺ μῦθρον ἔχωσι κ' ἐκεῖναι ὅτι τῆς Μούσης μου αἱ δάφναι εἶναι.

Καὶ εὐπειθῆς ἡ Μούσα μου, ὁ φίλος ἄγγελός μου, ἠγεται πετομένη τῆς ὁδοῦ μετὰ μικρὸν ἀνωθῶσα γῆ ἐκτείνεται ἐμπρὸς μου, καὶ ὁ λειμὼν ὁ χλοερὸς ἰδοῦ! Ὡ φύσις ἀρχαία καὶ ἀγία, φύσις φαίδρῃ καὶ λαμπροκόσμητος! δι' οὗ ἀγνοῦ φίλτρον κρατεῖς τῶν ψυχῶν! ὦ, μόνον ψυχρὰ μαρμαρίνη καρδία δύναται νὰ μὴ πλῆρῃ εὐηδόνως, ὅτε τὰ καλλικλῶνα δένδρα σου πάλωσιν ὑπὸ τὰς ζεφυρίους πνοὰς οἰονεὶ πληρούμενον ἀγνοῦ τινος καὶ ζωηροῦ αἰσθηματος μόνον ἄπουν χεῖλος δύναται νὰ μὴ μειδιᾷ ἐκ χαρῆς ἀδύλου πρὸ τῶν θεσπεσιῶν μειδιαμάτων τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς ἀναγχομένου κέλλους σου καὶ μόνον ὄφρανον τοῦ θείου σπινθῆρος ὄμμα δὲν θὰ δακρύσῃ ἐξ εὐτερπτοῦς συγκινήσεως πρὸ τῶν καλλιχρῶσων θαυρῶν, ἀπὲρ ὑπὸ μορφήν ἀπειροπληθῶν ἀκτίνων ραίνει· ἐπὶ τὴν φύσιν οἰονεὶ στοργικῶς αὐτῆς ἀποχαίρει τὸ δῶν ἥλιος, ὁ θαλαπνός τῆς ἡμέρας πατήρ!

Χρυσὴ μαγεία τῆς αὐγῆς, γαλήνη τῆς ἐσπέρας, ἀνθοβολοῦσα ἀνοιξίς, εἰκὼν τοῦ Παραδείσου, νῆψιν χρυσοῦ προσπλέοντα εἰς γαλανοῦς αἰθέρας· ὅταν σὰς βλέπω δὲν ποθῶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου.

Ποθεῖς, ὦ ἄνθρωπε, χρυσοῦν νὰ ἐξορύσῃς κίπτων; κλίνε λοιπὸν ἐπὶ τὴν γῆν ὡς φορτισμένον κτήνος! πλῆθος μαυρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὄψιν του καλύπτων· ἠθορὰ καὶ σῆψις εἶν' ἡ γῆ καὶ εἶναι γῆ κ' ἐκεῖνος.

Πλῆθος μαυρίζει ἐπ' αὐτοῦ καὶ μελανοὶ τὴν χεῖρα... ἴδες μαυρίζει, εἰρονα τὸν σπειροῦσι τὰ ἔτη, καὶ εἶν' ἡ λάμπρις τοῦ χρυσοῦ ψευδῆς καθὼς ἡ Μοῖρα, ἣτις ἐντεῦθεν ἀφαίρει κ' ἐκεῖ αὐτὸν προσθέτει.

Ναι, εἶν' ἡ λάμπρις τοῦ ψευδῆς! πόθεν αὐτὴν λαμβάνει; οὐχὶ ὅθεν ὁ ἥλιος ὁ θάλλων τοὺς αἰθέρας· τὸ φέγγος εἰς τὸν πλῆον ἀπὸ τοῦ Πλάστου φθάνει κ' ἀντλεῖ τὴν λάμπριν ὁ χρυσοῦς εἰς τῆς γνίνας σφαίρας.

Ἄλλω τὸ χῶμα, ἀλλ' ἢ γὰρ σαφρὰ σκοτία εἶναι ἀφ' ἑσού ἔσσυρ' ἐπ' αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ κρῦον ὁ δῆρις, κ' ἠκολούθησαν αἱ σιγῆλαι ὀδύνηαι ὡς τῶν βροντολάκων αἰκαὶ φασμάτων ἀπαιδίω.

Ἦ γὰρ ὅποταν ἐθριξας τὴν ἀνθρωπίνην πτώσιν ἐχυσαν τόσα δάκρυα μαργαριτίνης δρόσου, ἠσθάνθης λύπην καίωσαν, ἠσθάνθης λύπην ἰδὸν κ' ἀντήθη—δὲν εἶν' ἀλθές;—ἀσβεστον πῦρ ἐν τούσῳ.

Καὶ τῶμου ψῦχος νυμφευθὲν τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ καίον ἐγέννησε τὰ μέταλλα καὶ τοὺς ἀδάμαντάς σου ὀνητέ! πῶς μέταλλα ζητεῖς τὸ πῦρ τῆς λύπης πνέον καὶ ὄρατὴν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὰ κρίματά σου;

Ἦ στυγερά ἀνάμνησις! . . ὦ πλάνη καὶ ὦ λύπη ὅσαι σ' ἐγέννησαν ποτὲ καὶ ἄς γενῆς σὺ ἴδῃ! ἢ μήτηρ τῶρα διὰ σὲ τὸ τέκνον καταλείπει καὶ τὸν πατέρα ὁ υἱὸς ἀνηλεῶς προδίδει! . . .

Ἦ ἀνθρῶπε οὐράνιε! ἀτένιδον τὴν φύσιν ἰδὲ τὸ δένδρον κηφαλὴν πρὸς τὸν αἰθέρα τείνει· ἐκεῖ πτηνὸν καὶ ἐντομον γοργὴν ἐθύνει πτῖσιν, ἐκεῖ καὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἰθύνει.

Τὸ πᾶν ὑψόνοται, τὸ πᾶν τῆς Προσευχῆς τὸ φάσμα λευκῶν, ἀγνὸν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγίους στόνους φέρον, καὶ τῶν ἀέρων ἢ πνοῆ, τοῦ ποιητοῦ τὸ ἔσμα, τὸ ὑπερῶν ὑπερ ὀφθαλμοῦ ὁ ἄλιος ὁ καιρῶν.

Τὸ πᾶν ὑψόνοται, τὸ πᾶν ὀνητέ! καὶ σὺ ὑψώσου ἐπὶ στιγμῆν ἀτένιδον τὴν φύσιν, ἵτις ὀάλλει. πατρίς σου εἶν' ὁ Οὐρανὸς κ' ἢ γὰρ γελᾷ ἐμπρὸς σου, ἵνα μαντεύσῃς δι' αὐτῆς τοῦ Οὐρανοῦ τὰ κάλλη!

Τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη! κάλλη ἰδεώδη, ἀπερ ὁ νοῦς ἠλιγγῶν ἐξ ἠδονῆς φαντάζεται· κάλλη ἱερά ὧν τὸ θεσπέσιον ὄναρ, ἐν τῷ ζῶφῳ τῆς ψυχῆς ἀνατέλλον, καθαρῶς αὐτὴν δι' ἀκτίνων ἀγνῶν! Ἦ οὐράνια κάλλη! τίς θεόπνευστος ψυχὴ δύναται ἵνα μαντεύσῃ ὅμας ἀλανθῶτως;

Ἦ Ἐδέμ, ποῦ κείσαι; μὴ ἐπὶ τοῦ ἀπερᾶντου ἀερίνου θόλου ὃν ὁ Πλάστης διὰ τῶν δακτύλων ἐκάρτωσε; καὶ μὴ οἱ ἀδάμαντόχροσοι ἀστῆρες εἰσὶν αἱ μεμικρυσμένα ὑπερῶς σου μυστηριωδῶς ἐν τῷ σκοτεινῷ ἀστράπτουσαι; Οὐχί! ἐν τοσούτῳ ἔγγυς ἡμῶν εὐρίσκεσο, ἵσως οἱ πνέοντες ἀέρες θὰ ἐπέροπιπτόν ποτε ἐφ' ἡμῶν μίαν ἀδαμάντινον δρόσου ψεκάζα, τυχαίως ἐκπεσοῦσαν πᾶν ῥόδων σου· ἵσως ὁ τὸν αἰθέριον θῆλον προσθίγων καρυδαλὸς θὰ ἐκμίξῃ ποτε ἡμῖν ἐπὶ τῆς παλλούσης αὐτοῦ πτέρυγος ἐν σου ἀνθος ἡλιόπλαστον τυχαίως πεσὸν ἀπὸ χιονώδους ἀγγέλου χειρὸς ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπερᾶντου στέφους ἰδεομόρφου τινὸς ψυχῆς.

Μὴ λοιπὸν τὰ χρυσά σου θέμεθλα ἐρείδωνται ἐπὶ τῶν ὑπερ τὸν αἰθέρα εἰς τὰ ἀθέατα ὕψη αἰωρουμένων νεφελῶν; Οὐχί! ἵσως τότε αἱ μεσολαθοῦσαι λευκοφαῖαι στιβάδες στιγμαίως ὑπὸ τῶν ἀνέμων διακοιγόμεναι, θὰ ἐπέτρπον ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν ἐκπηδήσῃ μέχρις ἡμῶν μίαν ἀργυροφειγῆς ἀκτίς σου, μίαν

σου ἀγία μαργαρυγῆ· καὶ ἵσως ὁ χρυσοπτερός ἀετὸς, ὁ μετᾶρσιος τῶν ὕψων ἀναξ, θὰ ἠδύνετο—οἶα εἰ κασία πηρᾶβολος!—νὰ ἀρῇ τινὰ τῶν ὀνειροπλῶν ἐραστῶν σου ἐπὶ τῶν εὐρειῶν αὐτοῦ πτερύγων καὶ κομίσῃ αὐτὸν ἐν θεῖα ἐκστᾶσει διατελοῦντα, μέχρι τῶν θαυμασίων προθύρων σου! . . .

Ἦ Ἐδέμ, ποῦ κείσαι; . . Σὺ, Μοῦσα, ἀερόπτερος Μοῦσά μου ἐκείθεν κατεροχομένη, τὸ ἔφορον μου πνεῦμα τὸ στοργικῶς ἀτενίζον με, ἀλλὰ μηδὲως ταῖς ἐκείσεῖς μου ὑπέκον, μηδὲως διὰ τοῦ νεφελόπλαστου ποδὸς προψῦσον τὸ ταπεινὸν μου ἐπίπεδον, σὺ Μοῦσα εἰπέ μοι ποῦ εὐρηκεῖ ἡ οὐράνια Ἐδέμ, τὸ θεῖον τῆς ψυχῆς ἰνδάλμα! . . . Ἦ, μὲ θεώρεις μυστηριωδῶς, Μοῦσα, καὶ τοῦ βλέμματός σου ὁ σπινθηρὸς ὡς αἰφνιδίον τι ἐμπνεύσεως φῶς πρὸ ἐμοῦ ἀνατέλλει! . . . Ἐμάντευσα! . . τὸ ἰδεώδες ἔδος τῆς ἀκνήχτου γαλήνης ἰδρυταὶ ὑπερᾶνω ἀέριων, ὑπερᾶνω νεφῶν, ὑπερᾶνω ἡλίων ἰδρυταὶ ἐν τῷ Ἀπείρῳ, ἐν τῷ φωτεινῷ χᾶρει ἐνθα ἐγγίζον τὸ πνεῦμα εὐρηταὶ ὡς ἀμμόκοκκος πρὸ βραχυρόδου ὠκεανοῦ, ὡς ἡ μίαν πρὸ τοῦ ἀπερᾶντου αἰθέρος· ἐκεῖ ἐνθα ὁ Θεός! ὁ Θεός, ἡ ψυχὴ τῆς αἰωνιότητος, τὸ Ἀπειρον τῆς ζωῆς ἐν τῷ ἀπείρῳ τοῦ χρόνου! . . . καὶ ὁ Θεός ἐν αὐτῷ καὶ περὶ αὐτό, καὶ Θεός ἡ στέγη αὐτοῦ καὶ τὸ ὄριον αὐτοῦ Θεός! . . οἶα ἰδέα ἀχανῆς ἢς πρὸ ὀνοῦ γεινοῦται καὶ ἀπόλλυται ἐαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἡ μετὰ πόθου οὗτος ριπτόμενος εὐρίσκει εὐρείαν καὶ στοργικὴν, οἶονε μειδιῶσαν ἀγκάλην! . . οἶον ὄναρ τῆς φαντασίας ἐκπληττον διὰ τοῦ ἀρρήτου φωτός του, ὄναρ μέγρον ἀλλὰ καὶ ὑπερφυές, ὄναρ κληθείας, ὄναρ ἀθάνατον . . ὄναρ ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς, ἢν περιβάλλει, τῆς ψυχῆς τῆς προσπαθούσης ἵνα εὐρύνης ἐαυτὴν τῶν τινὰ ὅπως περιλάβῃ αὐτό! . . φευγαλέον ἰδεώδες, πόθος ἀπλήρωτος! . . περιελήφθη ποτὲ ἐν τῷ κελίῳ τοῦ σκόφους ὁ ἀτέρμων πόντος ἐν τῷ τούτῳ περιδινεῖται; τὸ ὄναρ τοῦτὸ ἐστὶν ὠκεανὸς φωτός, ἐν τῷ ὡς σμικρὰ ὀλκὰς προσπλέει ἡ ψυχὴ· μόνον δὲ ἔταν ἀπαλλῆλασσομένη τῶν πιεζόντων αὐτὴν σαρκικῶν δεσμῶν, τὸ φυσικὸν αὐτῆς ἄλλο ἐῦρος ἀνακτῆσθαι, καὶ ἀποθεομένης, ἄξιον μέρους τῆς θεῖας ταύτης ἀπειρότητος ἀποτελέσει, τότε, μόνον τότε, δυνήσεται οὐχὶ ἐν ἐαυτῇ νὰ περιλάβῃ, ἀλλὰ ν' ἀντιληφθῇ αὐτὸ ἐντελῶς, καὶ ἀληθῶς εἰσδύσῃ ἐν τῇ ἀρρήτῳ οὐσίᾳ αὐτοῦ. . . Σιγῇ τὸ πᾶν περὶ, σιγῇ τῆς ἐπαιρουμένης Μοῦσας μου ἢ λαλῆ· ἢ κρινὸδᾶκτύλος αὐτῆς χεὶρ ὑψοῦται μόνον πρὸς τὸν οὐρανόν, μυστηριωδῶς ὑποδεικνύουσα μοι τὴν λευκὴν αὐτοῦ ἀσπίλον ἐκτασιν ἀχανῆ ὡς ἡ ἰδέα, ἵτις τὸν νοῦ μου πληροῖ, οἶονε μεγαλοπρεπῆς αὐτῆς ἐμβλημα χυμδρῶς καὶ ἠδέως ὑπὸ τοῦ λυκαυγούς διαφευγόμενον ὡς αὐτὴ ἔλαφρῶς ὑποφωτίζεται διὰ σπινθηροβόλον τινὸς τῆς οὐρανοπέμπτου Μοῦσας βλέμματος . . .

Ἰδέ, ἰδέ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμην· μέτωπον εἶναι ἀχανές ἢ ἀκτίνας ἐστεμμένον τὰ νέφη κύματα ὀσδα λευκῆ τοῦ εἶναι κόμην ἢν βραίνει μὲ ἀδάμαντας τὸ λυκαυγὲς προβαίνειν.

Ἰδέ, ἰδέ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμην· ὁ ἄλιος τὸ στέμμα του, τὰ σύνεφα ἢ κόμην· μὲ μπτρικὸν μεϊδιᾶμα τὴν φύσιν ἐπιβάλλει μέτωπον εἶναι τοῦ Θεοῦ ὑπερ τὰ πάντα σκέπει! . .

ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΕΙΟΥ.

Ἰδέ! τὴν φύσιν θεωρεῖ ἐν γλυκερᾷ γαλήνῃ ἐν τῷ τῷ φῶς μεϊδιᾶμα χρυσοῦν τῷ ἐγγαράττει καθὼς ἐπάνω τῆς στρωμνῆς προσμεϊδιᾶσα κλίνει ἢ μήτηρ ἐν τῷ τέκνον τῆς νὰ ἐγεθῆ ἢ φυλάττει

Ἦ χρόνος, γέρον πτερωτός, χιονοπλῶγων γέρον, σπινθῶν εἰς ὄρη ἄβατα, ἀντλῶν ζωῶν εἰς μνήμα, ὄπον ἐνοσκῆψη, πτέρυγα γιγαντιαίαν αἰρών μὲ τὴν ὀξείαν ἀκρᾶν τῆς ὠχρὸν χαράττει ὄμμα.

Ἦ δὴ κοιλαίνει πλάτανον, ἐκεῖ τοὺς βράχους ὀπτει μὲ τὸ πανίσχυρον πτερόν τὰ θέμεθλά των σκάπτων ὡς Μύμμιος ἀείζως ὑπὸ σποδὸν καλύπτει ἐκεῖ μαργάρων λείψανα τὴν καλλομένη των θάπτων.

Ἦρὸς τᾶχανές ἀεῖποτε τὴν πτῖσιν διευθύνων περιπλανᾶτ' ἐπὶ στιγμῆν ἐπάνω τῶν λειμῶνων· τὰ ἄνοι κύπτει νὰ ἰδῇ ψυχρὰν πνοὴν ἐκχύνων, πτόεται, φεύγ' ἢ ἄνοιξις! . . ὀνηδόνον αὐτὰ μὲ [πόνον . . .

Ἦ ἐπὶ τὰς πόλεις φέρεται· ὀλίγον καταβαίνει· ποικίλον βλέπει θέαμα, τὴν πτῖσιν του βραδύνει· περᾶσι κύπτοντες θνητοὶ ὠχροί, πεφροντισμένοι κ' εἰς τὸ πτωχὸν των μέτωπον τὸ σῆμά του ἀθίνει! . .

Πετᾶ, πετᾶ εἰς οὐρανόν, ἀλλὰ ἐκεῖνον μόνον ἢ ὀλεθρία πτέρυξ του νὰ στίξῃ δὲν ἰσχύει· ὁ οὐρανὸς δὲ μέτωπον περιφρονοῦν τὸν Χρόνον· πῶσον λοιπὸν μυστήριον τὸ κάλλος σου ἐγκλείει,

Ἦ μέτωπον! τὸ κάλλος σου ἀγῆρω διαμένον εἰς πόντου λεῖον κάτοπτρον ἀπεικονίζεις κλίνον κ' ἐντὸς αὐτοῦ δὲ θεωρεῖ ὁ Χρόνος ὁ προβαίνων καὶ ἴσταται μὲ ἐκπληξιν! . . καὶ σέβεται κ' ἐκείνον! . .

Ἰδέ, ἰδέ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμην· ὁ ἄλιος τὸ στέμμα του, τὰ σύνεφα ἢ κόμην· μὲ μπτρικὸν μεϊδιᾶμα τὴν φύσιν ἐπιβάλλει μέτωπον εἶναι τοῦ Θεοῦ ὑπερ τὰ πάντα σκέπει! . .

ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΕΙΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 24 μαΐου.

Προεδρεῖ Δ. Μαλιᾶδου.

Ἀρξαμένης τῆς συνεδρίας ὁ κ. πρῶτος ποιεῖται ὄρασαν πρᾶσλαλίαν πρὸς τὰ μέλη δι' ἵς ἐκτίθειν τὴν πορείαν τῶν νέων κοσμητῶρων, ἐπικαλούμενος καὶ αὐτὸς τὴν κοινὴν πάντων συνεργασίαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου. Ἐῖτα ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προτέρας τακτικῆς συνεδρίας, ἀνακοινοῦται ἡ ἀλληλογράφια, γίνονται διάφοροι ἐπ' αὐτῆς παρατηρήσεις ὑπὸ τοῦ προεδρείου καὶ ἐγκρίνεται ὅπως δημοσιεύσῃν ἢ τε ἐκθεσὶς ἢ ὑπὸ τοῦ τῶος προέδρου κ. Α. Χριστοῖδου ἀναγνωσθεῖσα καὶ ἡ κατὰ τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν ἐπίσης ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου προέδρου κ. Δ. Μαλιᾶδου πραγματεία. Μετὰ ταῦτα ἀγγέλλεται τὸ πρῶτον ὡς ἐπίτιμον μέλος τοῦ Συλλόγου,

προτεινόμενος ὑπὸ τῶν κοσμητῶρων, ὁ D' Max Müller, ὁ διάσημος γλωσσολόγος, ἐκδότης καὶ σχολιαστῆς τῶν Βεδῶν καὶ σὺν τῷ Kuhn εἰσηγητῆς τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας.

Ἦ κ. Μ. Παρανίκας ἀκολούθως ἀνακοινοῦται καὶ αὐτὴς πραγματείας Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ἑμνου, δι' ἵς ὑποστηρίζει τὰ ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ ἀνακοινώσει λεχθέντα. Καὶ πρῶτον περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Ἑμνος ἐποιήθη ἀποφαίνεται ὅτι οὗτος ἐγένετο ἐπὶ Ἡρακλείου κατὰ τὴν πρῶτην πολιορκίαν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Ἀδάρων καὶ Περσῶν, γενομένην τὸ 15' ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, 626 μ. Χ. Τὴν γνώμην δ' αὐτοῦ ταῦταν ὁ κ. Μ. Παρανίκας βαδίζει ἐπὶ τοῦ Πασχάλιου Χρονικοῦ, ἀποδίδοντας τὴν λύτρωσιν τῆς πόλεως τῇ Θεομήτορι, ἐπὶ τῆς ἀφιγῆσεως Γεωργίου τοῦ Πισίδου, προτρέποντος ἐν τέλει τὸν λαὸν ἵνα ψάλλῃ ὕμνον, μετὰ τὴν ἴπταν καὶ ἀποχώρησιν τῶν πολεμίων. Ἐκ τούτων ἰντλῆσαν οἱ Συναξαρισταί, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει Ἀδ γ ο ν ἐκφωνοῦμενον ἐν τῇ συνάξει, ἵτοι ἐορτῆς τῆς Ἀκαθίστου, τελουμένη τῷ ε' σαββάτῳ τῶν Ἰησοῦν καὶ ὁ δεύτερος ἐπιτομὴν αὐτοῦ ἐν τῷ συνᾶθει Τριωδίου τῆς Ἰησοῦσας. Ὁ πρῶτος δὲ συναξαριστῆς συμφωνεῖ πλήρῶς τῷ Πασχάλιῳ Χρονικῷ. Ὁ δὲ κατὰ τὸν ε' πιθανῶς αἰδῶνα ἀκμάσας Γεωργίος Ἀμαρτωλὸς ἐν τῷ Χρονικῷ αὐτοῦ οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα καὶ ἀσάφῃ καὶ ἀναλῶθι λέγει περὶ τῆς πρώτης ἐπὶ Ἡρακλείου πολιορκίας τοῦ Βυζαντίου. Ὁ κ. Παρανίκας προσάγει ἐπίσης καὶ τὸν Ἑμνον αὐτὸν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐαυτοῦ γνώμης ὡς περιέχοντα ἐν τῷ Οἴκῳ Α καὶ ἐν τῷ Ἰ ὑπατινιμοῦς περὶ τοῦ γεγονότος δι' ὁ ἐποιήθη. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν τῷ Ἰ ὁ καὶ πρῶτον μνημονευθεὶς στίχος

Καίρε, πιστῶν ὀδηγὲ σωφροσύνης

ἀναγινώσκειται

Καίρε, Περσῶν ὀδηγὲ σωφροσύνης,

κατὰ τὸ χειρόγραφον Χάλκης.

Δεύτερον ὁ κ. Μ. Παρανίκας ὀμιλῶν περὶ τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἑμνου, ἀποφαίνεται τοιοῦτον τὸν Σέργιον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ἐρεϊδόμενος ἐπὶ δύο πηγῶν, αὐτοῦ τοῦ Ἑμνου καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μαρκιανοῦ Κόδικος. Παραδέχεται δ' ἐν τέλει ὁ κ. Π. συνεργασίαν τοῦ Σεργίου μετὰ τοῦ Πισίδου, ἵς ἵν διακονοῦ τοῦ πρώτου.

Τρίτον ὁ ἀγορητῆς τῆς παρελθούσης δευτέρας καὶ περισπούδαστος τοῦ Σχεδιάσματος ἐκδότης περὶ τοῦ ὕψους τοῦ Ἑμνου λέγει, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀνάξιον λόγου, εἶνε τὸ ὕψος τῆς ἕμνογραφίας τῆς Ἑκκλῆσιας ἐν γένει. Οὐ γάρνεν δε δεῖ εἶνε κακὸν κλίον συμπλήμα μοναχοῦ ἀπειροκάλου, ἀλλὰ ἔργον ἐντεχνον, λαμπρόν, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν ἄλλοις νὰ μιμηθῶσιν αὐτό.

Τέλος τὸν λόγον στρέφει περὶ τῶν ὀμοίχων, ἀντιθέσεων καὶ ὀμοιοτελειῶν. Αἱ ἀντιθέσεις, τὰ ὀμοίχά εἰσὶ γνησιώτατον ἑλληνικὸν προῖον, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα πολλαχού. Παραδείγματα δ' ἀναφέρει ὁ κ. Π. ἐκ τοῦ Ἀισχύλου καὶ τοῦ Ἐφριπίδου.

Κατέληξε δὲ ὁ πολυμαθὴς ἀγορητῆς λέγων, ὅτι τὸ ἔργον οὐχὶ προῖον τυχαῖον ἐπ' ἀδῆλῳ περιστάσει ποιηθὲν ὄστιν ἀλλ' ἔργον μεγάλης διανοίας, ποιη-

θεν επί μόνῃ τῇ περιστάσει τῆς ὑπὸ τῶν Ἀδράων καὶ Περσῶν πολιορκίας τοῦ Βυζαντίου.

Μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα, ὁ κ. Κ. Περδικίδης λαβὼν τὸν λόγον ἀπεφαίνεται πληροφορίας περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἡ λέξις Οἶκος σημαίνουσα τὸ ποίημα, διότι ἐν τῇ ἀραβικῇ ἀκριβῶς ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὸ ποίημα, ἐξ ἧς παρέλαβον, φαινεταί, αὐτὴν οἱ Βυζαντινοί. Συμπεραίνει δ' ἐκ τούτου ὁ κ. Περδικίδης ὅτι ὁ ὕμνος ἐστὶ μεταγενέστερος τῆς ἐπὶ Ἑρακλείου πρώτης πολιορκίας. Ἐπίσης παρατηρεῖ ὁ κ. Περδικίδης ὅτι ἡ φράσις πύρρος κἀμινον σβέσσασα φανεροῖ ἐπίσης τοῦτο, διότι τότε ἡ κἀμινος τοῦ πυρός τῆς πυρολατρίας οὕτω εἶχε σβεσθῆ.

Ὁ κ. Παράνικας ἀπαντῶν λέγει, ὅτι ἡ λέξις Οἶκος φέρεται παρὰ Ρωμαῖο τῷ Μελοφῶ, σημαίνει δὲ τὸ ἐν αὐτῷ περιέχον τὸ ὄλον. Ἐπομένως οὐκ ἀπὸ τῶν ἑλλήνων ἡ λέξις, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλαβον αὐτὴν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς. Περὶ δὲ τῆς φράσεως τοῦ πύρρος κἀμινον σβέσσασα λέγει ὅτι αὕτη ἀναφέρεται οὐκ εἰς κατάργησιν θρησκείας, ἀλλὰ εἰς τὴν ἴπταν τῶν πολεμίων, διότι ἀλλοιγορικῶς κεῖται.

Ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστῶν τῷ κ. Ματθαίῳ Παράνικῳ καὶ λέει τὴν συνεδρίαν. Κατ' αὐτὴν δὲ πολλὰ παρήσαν μέλη καὶ ἱκανὸν ἀποσπῆριον.

Ἐφ' αὐτῆς τῆς ἐσθρῶν ὁ κ. Μ. Χριστοδῆς ἐνεκοινώσατο πραγματείας ἐπιγραφόμενῃ «ἡ θεωρία τῆς γενέσεως».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΡΕΙΟΝ ΠΛΟΙΟΝ ΕΚΑΡΘΕΙ. — Οἱ ἐν τῷ πόρῳ κίνδυνος. — Ὁ ἐν αὐτῷ ἀποκλειστικὸς τοῦ Fogelhoff. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὀλικὴ παραγωγή τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου κατὰ τὴν τελευταίαν τετρακοσιετηρίαν (1493 — 1893).

Ἐν τῇ προηγουμένῃ Ἐπιστημονικῇ ἡμῶν Ἐπιθεωρησίᾳ ἀναγγελλόμεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς συντομωτάτα τὴν ἱστορίαν τῶν σημαντικωτέρων εἰς τὰς πολεμικὰς θαλάσσιαις ἐπιδρομῶν, ἅδη δὲ προβαίνοντες εἰς τὴν λεπτομερεστέρην τῶν ἐπιδρομῶν ἐκείνων διαγραφὴν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς ἀναγραφῆς τῶν δυσχερεῶν, αἰτίνας μοιραίως ἐπιπροσδοοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων ἐκείνων διανοημένου, τὴν ὁδὸν τὸ δυνατόν διλονοῦνται μείζονα πρὸς τὸν γήινον πόλον προσέγγιν.

Καὶ ἀληθῶς μὲν αἱ εἰς τὰς πολεμικὰς θαλάσσιαις ἐπιδρομαὶ θεωροῦνται δήμερον ἀσυγκρίτως ἥτιον τῶν κατ' ἀρχαιοτέρους χρόνους γενομένων κινδυνώδεις — διότι καὶ περὶ γνωστῶν κινδύνων σήμερον πρόκειται καὶ τὰ σήμερον πρὸς τοῦτο χρησιμοποιούμενα πλοῖα εἶνε στερερώτερα καὶ κἀλλιον ἐφοδιασμένα κατὰ τὸ πῦλον καὶ κατὰ τὴν πεινῆς, κινδυνῶν δὲ πλέον οὐκ ἐπὶ τῶν ἰστίων ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀερίου — δειπώδηποτε ὅμως οἱ κίνδυνοί, εἰς οὓς κατὰ ταύτας ἐκτιθενται, καὶ μέγιστοι εἶνε καὶ ἀδύνατον εἰς πρῶτον ἀκριβῶς νὰ προὑπολογισθῶσιν.

Ὁ μέγιστος τῶν κινδύνων τούτων προέρχεται ἐξ αὐτῶν τῶν πάγων, οἵτινες κατὰ πάσαν ἐποχὴν, ἐ-

πίσης τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος, ὑπὸ μορφῆς διαφόρων ἀλλ' ἐπίσης ἐπικινδύνους, κατακλύζουσι τὸν πολεμικὸν ὠκεανόν. Ὅταν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εὐρίσθωνται κατασπαρμέναι αἱ ἐκ πάγου νῆσοι, ὁ δὲ ἀνεμος ταράσσει τὴν θάλασσαν, μαγιῶδης συνάπτεται πάλιν μεταξὺ τῶν ἐκ πάγου ὄρων καὶ τῆς θαλάσσης. Τὰ κεκρυμμένα ὕδατα προεκρούουσιν ἐπὶ τὸν πλωτῶν ὄγκων, κατὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ὑπερβαίνουσι καὶ καταπαύτίζουσιν αὐτοὺς, ἀλλ' αἰθνης οἱ πλωτοὶ πάγοι, πιεζόμενοι νὰ ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ῥίπτουσι μακρὰν αὐτῶν τὰ τέως καλύπτοντα αὐτοὺς ὕδατα, ἕτινα καταρρέουσιν οὕτω ὑπὸ μορφῆν ὑπερμεγέθων καταρρακτῶν. Ἐκαστος τῶν πλωτῶν πάγων συστρέφεται ἐντὸς τῆς τεταραγμένης κοίτης αὐτοῦ, δυνατῆ καὶ προσκρούει ἐπὶ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ, οὕτως ἀνθίσταται, ἀλλοίως δὲ μακρὴ συνάπτεται τότε μεταξὺ τῶν δύο κρυσταλλίνων μαζῶν, μέχρις οὐ ἡ ἕτερα τούτων τελεῖ ὑπεράνω τῆς ἄλλης. Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἐν ᾗ ἡ ἀναπτυσσομένη δύναμις εἶνε ἀνωτέρω τῆς εἰς οἰονοῦσιν ἕτερον φαινόμενον πλὴν τῶν δεισμῶν καὶ τῶν ἠφαιστιακῶν ἐκρήξεων ἀναπτυσσομένης, δὲν περιορίζεται ἐντὸς στενοῦ χώρου, ἀλλ' ἐκτείνεται ἐπὶ πάσης τῆς θαλάσσης μέχρι τῶν ὁριζῶν τοῦ ὁρίζοντος.

Ἐκαστος ἐνοεῖ ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ὅσοιν ἰσοδρόμῳ κίνδυνον διατρέχει τὸ ἐν τῷ πλωτῶν πλοῖον τοῦτο. Περὶ τῆς θαλάσσης ἐκείνης πλοῖον. Πλωτῶν ἰσχυρὰ ἀνυψοῖ καὶ σφενδονίζει αὐτὸ ἐπὶ τινος τῶν πλωτῶν πάγων. τὰ πλεονὰ τοῦ πλοίου κἀμπτονται ὑπὸ τὸ κτύπημα — ὁλόκληρον δὲ τοῦτο πάλτεται ἐκ τῆς σφοδρότητος τῆς συγκρούσεως — ταλαντοῦται καὶ ὑποχωρεῖ, προσπίπτει ἐπὶ δευτέρου πάγου, οὕτως ἐκ νέου ἀποβαίνει αὐτὸ οὕτω δὲ μάστιγ τὸ πλοῖον ἀγωνίζεται νὰ σωθῆ ἐκ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸ κινητῶν τούτων σκοπέλων, οἵτινες προσόμοιοι πρὸς συστοιχίαν κριθῶν κερταρίζουσιν αὐτὸ πανταχόθεν, διακινδυνεύουτες αὐτῷ τὴν στενὴν ἀποδοῦν, δι' ἧς μάστιγ ἀγωνίζεται νὰ διαφύγῃ. Δυστυχία εἰς τὸ πλοῖον, ὅταν θὰ ἐπρεθῆ μεταξὺ δύο συγχρόνων καὶ ἀντιθέτων κτύπων, ἡπερ θὰ συλληθῆ μεταξὺ δύο σκληρῶν ὡς ὁ χαλύψ μαζῶν, πολλαίαι τρεῖς καὶ τετραεὶς μεγάλαι κινήσεις αὐτοῦ κατὰ τὸν ὄγκον. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου διὰ τῆς συντριβῆς τοῦτο ὡς παιδικὸν ἄστυμα κατὰ τὴν σύρραξιν. Πολλαίαι τὰ πλοῖον διαπερᾶται διαμπαξὶ διὰ τῶν προεξεχουσῶν τοῦ πρὸς αὐτὸ μετα ταχύτητος ἀκατασχέτως φερομένου πλωτοῦ πάγου προβολῶν, αἰτίνας ἐνίοτε ἔχουσι μίρκος τριάνοντα καὶ πλέον μέτρων καὶ ἀπολήγουσιν εἰς ἀκμὴν ὀξείαν ὡς ἡ τοῦ ξίφους.

Καὶ οὗτος μὲν εἶνε ὁ εἰς τὸν ἐκ τοῦ πάγου κίνδυνος, ὁ ἐκ τῶν κινουμένων πλωτῶν ἐκ πάγου νήσων κίνδυνος. Ἐτερος οὐδέσως ὑποδεέστερος εἰσίναι, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ πάγου προερχόμενος, εἶνε ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου, κατὰ σελήμβριον ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ αὐγούστου, συνενώσεως τῶν πλωτῶν νήσων εἰς συνεχῆς πεδίου πάγου καὶ ὁ ἐν αὐτῷ αἰχμαλωτισμὸς τῶν πλοίων. Καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς μὲν καὶ τὸ τέλος τῶν μεγάλων

1) E. Lesbazeilles «Les Merveilles du Monde Polaire», ἐν σελ., 251.

τοῦ χειμῶνος παγετῶν δυνατόν νὰ παλαίσῃ τις, ἐνίοτε καὶ ἐπιτυχῶς, κατὰ τῆς κυκλώσεως ταύτης. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦσι τὸν πλοῖον, δι' οὗ ἀγωνίζονται ν' ἀνοίξωσιν εὐλάκα ἔχουσαν τὸ πλάτος τοῦ πλοίου, ἀποσπῶντες καὶ ῥίπτοντες μακρὰν αὐτῆς τὰ ἀποτεμνόμενα τεμάχια, διότι ἄλλως, συγκολλημένων τῶν τοικωμάτων τῆς ἀλλοῦ διὰ δευτέρας πίξεως, ἠρᾶσεται ἡ σχηματισθεῖσα ὁμάχη καὶ ἐξουδερευοῦται τὸ τελεσθὲν ἔργον. Ἄλλοτε χρησιμοποιοῦσι πρὸς τοῦτο ὑπονόμους, οὓς κατασκευάζουσιν ὑπορυσσοῦντες βαθεῶς τὸν πάγον καὶ πληροῦντες τὸν σχηματισθέντα βόθρον διὰ μεγάλης ποσότητος πυριτίδος, εἰκοσι, ἐνίοτε δὲ καὶ 50 καὶ 60 λίτρων καὶ ἐπὶ πρὸς, ἧς ἡ ἐκρήξις διασπᾷ τὸν πλωτῶν πάγον. Οὕτως ἀναγράφεται ὅτι ὁ προμηθεὺς Mac Clure, περιελθεὶς ἐντὸς πελορίου σοροῦ πάγου πάλιν τὴν γῆν τοῦ Βάργικ (Terre de Baring), ἐπέβαλεν ἐν αὐτῷ εἰς βάθος 25 ποδῶν πυρίτιν περιέχουσαν 225 ὄλας λίτρας πυριτίδος, ἧς ἡ ἐκρήξις ἐπέφερε τὴν κατὰ πλάτος τὰς διεσπόμενας διασπῆξιν τοῦ πάγου, οὕτως τὸ πάχος ὑπερέβαινεν εἰς τινα μέτρον τοῦς 65 ποδῶν. Ἄλλοτε αὐτὸ τὸ πλοῖον ἀναλαμβάνει τὴν διάσχισιν τῶν ἐπιπροσδοκούντων πάγων, ῥιπτόμενον ἐπ' αὐτῶν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀερίου καὶ θραύον αὐτοὺς διὰ τῆς πρῶτης αὐτοῦ. Τὸ μέσον τοῦτο ἐκρημοποιεῖται ὁ Πάβερρος, οὕτως ἐπιβαίνων ὁ Ἰάγος ἐπεδράσθη τὴν Γροιλανδίαν, ὅπως δυνατῶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος τῆς Upernavik (βορειοδυτικὴ Γροιλανδία). Σήμερον μάλιστα χρησιμοποιοῦσι τὸ μέσον τοῦτο κατὰ προτίμησιν, κατασκευάζοντες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀετοπλοία, ἕτινα καλοῦνται ἡν-ξίπια γα (Hris glace), ἰδιούτσουσαν ἔχοντα μορφὴν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν πρῶτην.

Ἄλλὰ πάντα τὰ μέσα ταῦτα δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῶσι μετὰ τινος ἐπιτυχῆς ἐπιτυχίας μόνον ἐν ᾗ περιστάσει οἱ ἐκ πάγου φραγμοὶ εἶνε ὀλίγον ἐκτεταμένοι καὶ χωρίζουσι τὸ πλοῖον ἀπὸ παρακειμένου πλωτῆς θαλάσσης ἐν ἐναντία περιπέσει ἀνάγκη ἀναπόδραστος νὰ ἐγκρατερῶσιν τις εἰς μακρὰν αἰχμαλωσίαν, εἰς τὴν μόνον ἢ κατὰ τὸ θέρος τῆς τῶν πάγων δύναται νὰ θέσῃ τέρμα. Τούλάχιστον, ἐάν ἡ περιπέσει πλοῖον κεκρυσταλλωμένῃ πεδιάδι διατρίβῃ τὴν σταθερότητα αὐτῆς, οὐδεὶς ἄμεσος κίνδυνος θὰ ἠπειλῆ τὸ πλοῖον, ὡς μόνον δὲ συνέπεια τοῦ ἀποκλεισμοῦ τούτου θὰ ἔμενον ἡ ἀκουσία ἀκινήσια καὶ ἡ παρατεταμένη καὶ ἀνιαρὰ προσδοκία τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἄλλὰ δὲν ἔχουσιν οὕτω τὰ πράγματα διότι αἰθνης ἡ ἀπειρος ἐκ πάγου πεδιάς, ὑπεκίοντα εἰς ἐσωτερικὰς ἰσχυροτάτας πιέσεις, ταράσεται, ἀνυψοῦται, σκίθεται, διασπᾶται εἰς ἀπειρήθημα τμήματα ἀτάκτως κινούμενα. Ἡ ὁσὴς τοῦ ἀπυχοῦς πλοίου εἶνε τότε ἠρκαδῆς. Παράδειγμα τούτου εἶνε τὰ ἐξώχος δραματικὰ συμβάντα τοῦ ὑπὸ τὴν διαίκτησιν τοῦ Paye πλοίου Fogelhoff, ὅπερ περιελθεῖσθὲν ὑπὸ τῶν πάγων μεταξὺ Νέας-Ζημύλας καὶ τῆς Γῆς τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ, ἠναγκάσθη νὰ

1) Πυρίτιν = τὸ κανὼν λεγόμενον (βαρλίον ἢ βουτίον) (βυτίον).
2) Ἀετοπλοία = τῆς κατασκευῆς μετὰ διαγράμματος τῶν κατὰ τὴν γῆν τῶν 1892 — 93 χρησιμοποιηθέντων πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου πλοίων ἐδημοσίωσεν ἐσπῆτως (1892) Ἰανουαρίου ε. ε.) ἐν τῇ «Nature» ὁ κ. Max de Nansouty.

διακινῆσθαι ἐπὶ δύο ὄλας ἐτη ἐσθηνωμένον ἐν μέσῳ τῶν πάγων. Τὰ συμβάντα ταῦτα ἀφηγεῖται μετὰ δυνάμεως λόγου καὶ ἀληθῶν ἱστορικῶν εἰκόνων αὐτοῦ οὗτος ὁ διαίκτης τοῦ Fogelhoff. Ἀυτοῦμεθα, διότι ἀδυνατοῦμεν ἐνεκα τοῦ στενοῦ τοῦ χώρου νὰ φιλοξενήσωμεν ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν ὁλόκληρον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀφηγεῖται, ἀπλοῦν δὲ δείγμα τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύτης ζώσης περιγραφῆς ἔστω ὁ ἐπιλόγος αὐτῆς, ἔχων ἐπὶ λέξει ὅδε:

«Ἐν τῷ βίῳ τοῦ βορρῆ ἡ φύσις δὲν ἀποθάνεται πλέον πάλιν οὐδὲν τινος καρδία αὐτῆς εἶνε ἡ ἀδυσώπτος συνάρθωσις τροχῶν κινουμένων (engrenage), ἡ ἀποτέμνουσα τὸν βραχίονα τὸν συλλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῶν τροχῶν, ἡ ἀπυχοῦς τῆς μηχανῆς στήρα, ἡ θραύουσα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀσπασίας, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας, καὶ τὸν σίδηρον τὸν ἐπὶ τοῦ ἀκμονος τυθειμένον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ τις θὰ ἐλάμβανε τὴν θέσιν ἐκείνου. Ἡ ἄδικη φύσις φαίνεται ὁλοσχερῶς ἐκλιπνοῦσα, οὐδὲν ὑπολείπεται ἢ χάρις ἀνευ λόγου ὑπάρξεως, ἐν ᾗ τὰ πάντα συγκρούονται ἀτάκτως καὶ τυχαίως!»

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἐκ τῆς ἐν τῷ Economiste français δημοσιεύσεως μελέτης τοῦ κ. A. de Poyville περὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀποσπῶμεν τοὺς ἐπομένους πίνακας, ἐν οἷς ἀναγράφεται ἡ ὀλικὴ παραγωγή τῶν τιμῶν τούτων μετάλλων ἀπὸ τοῦ 1493 μέχρι τοῦ 1892. Τὰ τετρακῆσια ταῦτα ἐτη διαιροῦνται εἰς δύο περιόδους, τὴν ἀπὸ τοῦ 1493 μέχρι τοῦ 1875, περίοδον περιλαμβανούσαν 382 ἐτη — χωριστέην εἰς δύο τμήματα, ὡς τὸ δεῦτερον ἀργεῖται ἀπὸ τοῦ 1851 (ἐποχῆς κατ' ἣν ἐγένετο σημαντικὴ ἄλλα εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν μετάλλων τούτων) — καὶ τὴν βραχυτέραν, περίοδον 17 ἐτῶν, περιλαμβανούσαν τὸ ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1892 διάστημα.

Ἰδοὺ οἱ πίνακες οὗτοι μετὰ τῶν ἀναγκαίων διασαφίσεων.

Μέσον ἐτήσιον ὀλικῆς παραγωγῆς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπὸ τοῦ 1493 μέχρι τοῦ 1875.

1493—1850	Χρῆμας. χι.	Ἀργῆρος. χι.	Ὀλικὴ ὀλικὴ εἰς ἑκατομῆτα σφράγιον.
1493—1520	5800	47000	30,4
1521—1544	7160	90200	44,7
1545—1560	8510	311600	98,5
1561—1580	6840	299500	90,2
1581—1600	7380	418900	118,6
1601—1620	8520	422900	123,4
1621—1640	8300	393600	116,1
1641—1660	8770	366300	111,6
1661—1680	9260	337000	106,8
1681—1700	10765	341900	113,1
1701—1720	12820	355600	123,3
1721—1740	19080	431200	161,5
1741—1760	24610	533145	203,3
1761—1780	20705	552740	216,5
1781—1800	17790	379060	256,8
1801—1810	17778	384150	260,1
1811—1820	11445	510770	159,7
1821—1830	13216	460560	151,4
1831—1840	20289	596450	202,5
1841—1850	31759	780415	362,2

1851-1875

1851-1855	197515	886115	877,6
1856-1860	206058	904990	911,2
1861-1865	198207	1101150	882,6
1866-1870	191900	1339085	958,9
1871-1875	170675	1969425	1025,9

Ἐκ τῶν ἀνωτέρου πίνακος ἕπεται, ὅτι καθ' ἅπασαν τὴν μακρὰν ταύτην περίσθον τῶν 382 ἐτῶν, τὸ μὲν ὅλκον ποσὸν τοῦ ἐξοργυθέντος χρυσοῦ ἀνῆλθεν εἰς 9459345 γγ., ἄξιας 92573 ἑκατομμυρίων φράγκων, τὸ δὲ τοῦ ἀργύρου ἀνῆλθεν εἰς 180511485 γγ., ἄξιας 40127 ἑκατομμυρίων φρ.

Τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου ποσῶ ἀνήκουσιν εἰς μὲν τὴν Ἀμερικὴν 26 δισεκατομμύρια (16 ἀργύρου καὶ 10 χρυσοῦ), εἰς τὴν Μεξικὴν 18 δισεκατομμύρια (ἑλασσον τοῦ 1 δισεκατομμυρίου χρυσοῦ, ἀλλὰ πλέον τῶν 17 ἀργύρου), εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 8 δισεκατομμύρια (ὡν τὰ 7 χρυσοῦ), ἦτοι ἐν συνόλῳ περὶ τὰ 53 δισεκατομμύρια (73 1/2) προέρχονται ἐκ τῆς νέας ἡπείρου.

Ἀπὸ δὲ τῆς ἐν Καλιφόρνια (1848) καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ (1851) ἀνεκαλύψεως τῶν νέων στρωμάτων τοῦ χρυσοῦ, ἡ ἐτήσια παραγωγή, ἦτοι πρότερον σπανίως ὑπερέβαινε τὰ 200 ἑκατομμύρια φράγκων, προσήγγισε καὶ ὑπερέβη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν τὸ δισεκατομμύριον, ἦδη δὲ, πλεονάζοντος τοῦ ἀργύρου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἡ ἄξια αὐτοῦ βαθυμένῳ μειοῦται καὶ ἡ ἀνωτέρου σημαυθεῖσα ἀναλογία τῶν ἀξιῶν τῶν δύο τιμῶν μεταλλῶν κατέστη πλέον καθαρώς ἀσυμμετρική.

Ὁ ἐπόμενος πίναξ περιλαμβάνει τὴν ὀλιγὴν ἐτήσιαν παραγωγήν τῶν μεταλλῶν τούτων δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τῆς δευτέρας περιόδου, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1892.

Ἔτη.	Ἄργυρος.		
	Χρυσός.	Νομισματικὴ ἀμερικανικὴ ἄξια.	Ἱμφορικὴ ἄξια ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νέου ἰσοῦς τιμολογίου.
1876	537,3	453,9	405,8
1877	590,7	419,7	389,8
1878	616,6	492,2	438,0
1879	564,8	497,4	432,0
1880	551,8	501,0	443,7
1881	533,7	528,5	465,2
1882	528,5	614,4	509,0
1883	494,3	597,4	512,9
1884	526,9	546,6	470,0
1885	561,7	614,0	505,5
1886	549,2	624,9	480,7
1887	517,7	643,9	487,2
1888	570,5	729,0	530,0
1889	639,8	840,2	607,6
1890	587,1	892,4	724,7
1891	624,4	967,5	739,3
1892	677,8	1018,7	689,4
Ποσῶμα	9702,8	10978,7	8832,0

1) Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ πίνακι μετατροπὴ τῶν βαρῶν εἰς φράγκα ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νομίμου ἀναλογίας 15 1/2 ἀργύρου πρὸς 1 χρυσοῦ, ἡτις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς σήμερον καὶ εἶνε ἡ κατάλληλος πρὸς ἀλλῆς εἰς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀξιῶν κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Κατὰ ταύτην τὸ μὲν γγ. τοῦ χρυσοῦ ἀντὶ 344,4 φρ.

Ἐὰν ἦδη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ δευτέρῳ τούτῳ πίνακι ἀριθμῶν ἀναζητήσωμεν τὴν δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τούτων ἀνεστραφέναν ἐμπορικὴν ἄξιαν τοῦ ἀργύρου πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἀμερικανικὸν νομισματικὸν σύστημα ἄξιαν τοῦ αὐτοῦ μεταλλοῦ, εὐρίσκουμεν τοὺς ἐπομένους ἀριθμούς, οἵτινες δεικνύουσιν ὅτι βαίνει ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσασθαι ἢ μεταξὺ τῶν ἀξιῶν τούτων διαφορά καθ' ὅσον αὐξάνει καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξοργυζομένου ἀργύρου.

Ἔτη.	Ἱμφορικὴ ἄξια ἐπὶ 100 κατὰ προτέγγειν μονάδας.	Ἱμφορικὴ ἄξια ἐπὶ 100 κατὰ προτέγγειν μονάδας.
1876	89	82
1877	93	77
1878	89	75
1879	87	72
1880	88	72
1881	88	81
1882	83	76
1883	86	67,6
1884	86	

Η. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ Β' ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.—ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΟΙ ΥΨΗΛΟΙ (Hissorands), ἐκ Gauthier, Hauptmann, —ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ τὰ μυθῶδη ἐφέροντο περὶ τῶν θεατρικῶν ἰδιαιτέρων παραστάσεων, ἃς διέτασσεν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος ὁ Β', ὅπως χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου δίδονται εἴτε ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ θεάτρῳ εἴτε ἐν τῷ Residenz-Theater τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ, ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Καθολικῇ ἐφημερίδι τοῦ Μονάχου (Münchener Allgemeine Zeitung) δι' ἐπανειλημμένων ἡλλῶλων πραγματεία περὶ τῶν παραστάσεων τούτων ὑπὸ Fresenius, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν βασιλέα αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀδικῶν μνησθῶν ἃς αὐτῷ ἀπηνύθινον. Νῆ τὸν Διάδον ἔχει ἄδικον! Ἀλλὰ κατὰ πόσον ἐπέτυχεν; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Τὸ βεβαίον εἶνε ὅτι ὁ αἰμυνηστος ἐκεῖνος ἡγεμῶν, ἢν ἦρσις τὰ μάλιστα καλλιτεχνική, ἄξιος διάδοχος Λουδοβίκου τοῦ Α' ἐν τούτῳ. Καὶ ἡ μανία δ' αὐτοῦ ἦν ἐπίσης καλλιτεχνική, ἐφ' ἣ καὶ δικαίως, ὡς λέγει ὁ Φρεζένιος, ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἐπίσης καλλιτεχνικῶς μεμορφωμένου. Ὁ βασιλεὺς ἐπιθύμει τὴν ἀναδύσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς διακεκριμένων τινῶν ἐποχῶν, μὴ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ διαταράσσῃτε ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ματαίας περιεργείας τοῦ δημοσίου, ἤρχετο μόνος εἰς τὸ βασιλικὸν θεατρίον, ἵνα ἀκούσῃ τὸ δράμα οὗ τὴν διδασκαλίαν διέταξεν. Ὁ βασιλεὺς, λέγει ὁ Fresenius, ἐν γένει παρίστατο μόνος ἐν ταῖς παραστάσεσιν, ἐκάθητο ἐν τῷ μεγάλῳ κεντρικῷ θεατρῷ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν μετέβαινον εἰς τὸ πλάγιον θεατρίον ὅπως κάλιον ἐξυτάξῃ τὴν διακόσμειν καὶ κρεῖσσον ἀντιλαμβάνεται πάντων. Συνεθεὶς πολλάκις νὰ διατάξῃ τὴν ἀμφοτέρω ἀργύρου ὀπολογίαν ἐντὶ 222,22 φρ., τὸ δὲ γγ. τοῦ χρυσοῦ ἀντὶ 344,4 φρ.

ἐπανάλυσιν κατὰ τὰ διαλείμματα ἀρκετῶν φωτογενιμάτων, ἃτινα ἰδιαιτέρως προῦξένουν αὐτῷ ἐντύπωσιν. Ἔστιν ὅτε προσεκάλει τινὰς εἰς τὸ θεατρίον, οἷον τὴν πριγκίπισσαν Grisele (ὄψυγον τοῦ πριγκίπου Λεοπόλδου), πρὸς ἵν ἐτραφε ζωνρὰν συμπάθειαν καὶ ἵν λίαν ἐξέτῃμα, συγγραφεὺς τινὰς καὶ τὸν ὑποκριτὴν Ἰωσήφ Καίνζ. Κατ' ἀρχὰς ἐνιοί, οἵτις ἄγοντες πρὸς τὸ θεατρίον, παρενρίσκοντο ἐν ταῖς παραστάσεσιν, καθήμενοι κάτωθεν τοῦ βασιλικῆς θεατρῶν καὶ οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὄσιν ἀρατοὶ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ ἡ μικρὰ αὐτῆ ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος ἦρθο εἰς τὰ ἀποσταλέντων τῶν προνομιούχων τούτων εἰς τὰ παρὰ σκηνίον.

Ὁ βασιλεὺς ἀπετέλει ἐν γένει «δημόσιον» λίαν ἱόνον τοῖς καλλιτέχναις, ἀλλ' ἀπῆται καὶ παρ' αὐτῶν ὁδορὰν μελέτην. Πρὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ δράματος ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, τὰ δὲ κλασικὰ καὶ ἰδιὰ τοῦ Σιλλέρου ἐγίνωσκε οὐκ ὀλίγα πάντα καὶ ἀπεμνημόνευεν. Οὕτως ἐσημεῖον καὶ τὸ ἐλάχιστον σφάλμα ὑποκριτοῦ ἀμελετήτου πως, συχνάκις δὲ διεμίνυε τῷ τοιοῦτῳ ὑποκριτῇ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ὀφείλει κάλλιον νὰ μελετῇ. Οὐδαμῶς δὲ ἵν φειδωλὸς δειγμάτων εὐνοίας, δι' ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλέμων εἰς τὰ παρὰ σκηνίον ἐξέφραζε τοῖς καλλιτέχναις τὴν εὐαρέθειαν αὐτοῦ καὶ ἀντήμειδεν αὐτοὺς ἀληθῶς βασιλικῶς.

Ἡ διευθετήσις τῆς σκηνῆς (mise en scene) πάντων τῶν δραμάτων ἦν λαμπρὰ ἐν τῷ βασιλικῷ θεάτρῳ. Πολλὰ δὲ διακοσμῆσις εἶσιν ἐξομνημόνευτοι. Ἀι ἐλάχιστοι λεπτομέρειαι ἐγίνοντο τὸ θέμα λεπτομερῶν ἐρευνῶν. Ἀναμνηστικῶς, λέγει ὁ Fresenius, ὅτι ἡμέραν τινὰ, προκειμένου νὰ διδαχθῇ ὁ Αἰὼν μεγάλου βασιλέως (le siècle d'un grand roi), ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς συναντήσας με καθ' ὄδον ἠρώτησέ με εἰς δύναμαι νὰ παρῶσχω αὐτῷ ἱστορικὰς λεπτομερίας περὶ τῶν χαρτοπαιγνίων ἃ ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βερσαλλιών. Ἐφωτίσθη δὲ περὶ τούτου μετὰ ἐπιπόνους ἐρευνῶν.

Ἐ καὶ ὁ φιλόμουσος ἄρχων τῆς Βαυαρίας οὐδαμῶς παρεφρόνει, ἀλλὰ τὸνναντίον ἐτίμα, τοὺς καλλιτέχναις τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ, ἐν οἷς ἦσαν καὶ κράτιστοι, ὡς ὁ Καίνζ καὶ ὁ Possart, οὐδεμίαν οὐκ ἦντον ἐφείδετο δαπάνης ὅπως ἐλθούσιν εἰς Μόναχον μεγάλοι καλλιτέχνη. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσε τὴν Πάτην, ὅπως ἐλθούσα ἦσθ αὐτῷ κατὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Wagner, ἀλλ' αὐτὴ ἠρνήσατο, λέγουσα ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ψάλῃ ἐν αἰθούσῃ κενῇ. Τοιοῦτον τι συνέβη καὶ τῇ κυρίῃ Woller, τῇ ἐξόχῳ βιενναίῃ τραγουδῶ, τοῦλάχιστον τοιοῦτον τι διηγῆθη ἀκαίρως αὐτῇ πρὸς πειρασμὸν τῶν Βαυαρῶν ἐν γένει καὶ τοῦ Fresenius ἰδιῶ. Λουδοβίκος ὁ Β', ὅστις ἦν θαυμαστῆς τοῦ Neveu de Rameau, ἔργου τοῦ γαλλοῦ Diderot, ἐτέρωπο ἐπίσης ἀκούσων τὸ δράμα ὑπερ ὁ Brachvogel διέπλασεν ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ν ἄ ρ κ ι σ σ ο ς. Προσεκάλεσε δὲ τὴν κυρίαν Woller ὅπως ἐλθούσα διδάξῃ ἐκ τῶν τοῦ δράματος προσώπων τὴν μαρτυρίαν Pompadour. Ἡ ὑποκριτρία ἐδέξατο τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐρχεται εἰς Μόναχον ἐν μεγάλῃ παρατάξει, φέρουσα μετ' αὐτῆς ἐν ταῖς ἀλλοίαις αὐτῆς ἀποσκευαῖς καὶ μακρὴν ἀνάκλιτον. Περὶ τῆς κρήσεως αὐτοῦ ἐρωτηθεῖσα ἡ διδάσχος ὑποκρι-

τρια εἶπεν ὅτι τὸ ἐπιπλὸν ἐκεῖνο ἦν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον ὅπως διδαχθῇ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Pompadour. Οὐδαμῶς δὲ ταύτις ἐννοούσης ν' ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ, ἐδέσσε νὰ εἰπωσὶ τὸ πρᾶγμα τῷ βασιλεῖ. Οὗτος κατηχαριστήθη καὶ ἔγνω ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ τῇ καλλιτέχνιδι. Μεθ' ὧν ταῦτα, αὐτὴ ἐπανελθούσα εἰς Βιέννην ἐσπευδε μετῴχημένη τὸν μόνον θεατὴν αὐτῆς καὶ ἐξηγεῖτο τοῖς φίλοις αὐτῆς ὅπόσον ὑπέφερον εὐρισκομένη σπὸς ἐκτενοῦς αἰθούσης ἀσθενῶς φωτισμένης ἐν ἣ οὐδὲν ἀνθρώπινον πρόσωπον διείργει. Βεβαίως ἀφῶ προ ἀρατοῦ ἀπροαηρίου καὶ οἱ ἐξοχώτεροι τῶν ὑποκριτῶν ἀποφέρουσι καὶ ἐκπρεάζονται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρίστανται κατώτεροι ἑαυτῶν, οὐκ ἦν δυνατόν ὅπως μὴ καταληφθῇ ὑπὸ ἀθυμίας καὶ ἡ κατὰ τινὰς κρατίστη τῶν τραγουδῶν τῶν νῦν χρόνων, ἡ μεγάλη Woller, ἐν αἰθούσῃ κενῇ. Πιλόουσα αἰθούσα ἐπιφέρει ζῶσιν τοῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καλλιτέχναις καὶ ἀναδεικνυδιν αὐτοῦς, τοῖς δὲ συμβαίνει καὶ τοῖς ῥήτορσιν.

Ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ τῆς ἐμνημόσεως τοῦ βασιλέως τοῦ νὰ διατάξῃ ἡμέραν τινὰ νὰ πῶσθ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀληθῶς ὕδωρ, πρὸς πιστὴν ἀπομίμωσιν τῆς βροχῆς. Ὁ κ. Fresenius ποιεῖται ἡμῖν γνωστὸν ὅτι διὰ τινος εἰδικῆς ὅπως αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος ἐπιπτον εἰς τὰ ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς, σχηματίζουσα αὐτῷ καταπέτασμα (rideau) μεθ' τῆς αἰθούσης καὶ τῶν ὑποκριτῶν, μὴ προσβάλλουσαι δ' αὐτοὺς.

Ἀληθῶς εἰπεῖν πολλὰ τῶν μυθολογηθέντων περὶ τοῦ Λουδοβίκου Β' ἀνέλεον ὁ πιστός αὐτῷ θεράπων Fresenius, ἀλλ' οὐκ ἦντον παραμένονσι τινὰ ἐξ ὧν σήμερισμα τόδε ἀρμόμενοι αὐτὸ ἐκ τοῦ Wach (Κυανὴ Ἐπιθεώρησις). Σοφὸς τις ποιητὴς καὶ καθηγητῆς διαμένων εἰς τὰ βόρεια τῆς Πρωσίας λαμβάνει ἡμέραν τινὰ πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας ὅπως ἀφῆται τῆς εἰς τὴν πρωτευούσαν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡράσιν, ἀκούσας ἀνευ βραδύτητος καὶ ἐλθὼν ἀναγνῶσθ αὐτῷ μίαν τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐποποιῶν. Ἀναχωρεῖ καὶ μετὰ τριακοντάωρον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὁδοπορίαν ἀφῆγεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μονάχου, ὅπου ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀναμένουσα αὐτὸν ἔφερε περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας εἰς βασιλικὸν μέγισον. Ἐμφανίζεται δ' ἀμέσως ὁ Λουδοβίκος ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐποποιίας. Ὁ δυστυχὴς ποιητὴς, πειρασμένος ἐγγνοῖται, ἐζήτησε νὰ φάγῃ τι πρὸ τῆς ἀναγνώσεως. Ὁ Λουδοβίκος συγκατατίθηται. Ὁ ποιητὴς γευματίσας ἐδήλωσεν ὅτι εἶνε ἐτοιμος, ἀλλὰ τότε ὑποδυστήτης τοῦ βασιλέως ὄσιν αὐτὸν μετὰ δεσασμοῦ εἰς τὸ ἡματιφυλάκιον, ἀπὸ τούτου εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀφ' οἱ ὁ ταλαίπωρος ἐκδημιδονίζετο εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ χωρὶς νὰ εἰπῃ οὐδὲ μίαν λέξιν. Φαίνεται ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἠρκεσθῆ ἰδὼν πειρασμένον ποιητὴν. Καὶ δὲν ἦτο ἀριστόν;

Ἐν τῷ περιβοήτῳ ἴδῳ Ἐλευθερῷ-Θεάτρῳ ἐν Παρισίῳ, ὅπερ ὡς καὶ ἡ ἐπανωμία αὐτοῦ φανεροῖ ἀναδιδάξῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ τὸ πλεῖστον ἐλευθεριάζοντα δράματα καὶ ἀποτασθέντα τῶν περὶ καλοῦ ὁρῶν ἰδεῶν, ἐδιδάχθη κατ' αὐτὸς γερμανικὸν ἔργον, δράμα πεντάπρακτον τοῦ Gerhardt Hauptmann ἐπιγραφόμενον οἱ Ὑ ψ ἄ ν τ α ι (Hissorands) κατὰ μετὰφρασιν εἰς τὴν γαλλικὴν τοῦ Ἰωάννου Thorel.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὰ τῆς νεωτέρας σχολῆς, ἰδίᾳ γερμανικῆς, κοινωνιστικὰ δράματα, προὐκάλεσε δ' οὐκ ὀλίγον θόρυβον οὐ μόνον ἐπὶ προέχεται εἰς τῆς πεινονίδος χώρας, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῆς διηκούσης ἐν αὐτῇ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους—ἐπιτραπή-πω ἡμῖν ὁ πλεονασμὸς—ιδέας, τῆς καὶ μόνως, πρὸς ἴν καὶ ἡ λογοκρισία ἔτεινε τὸ οὖς λίαν. Ὑπὸ τυχνικῆν ἐπισην κατεκρίθη σφόδρα ὑπὸ τῆς κριτικῆς πάσης. Ἡ δεσπόζουσα ἰδέα, ἡ καὶ μόνω, εἶνε ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε δεινὸς δυστυχίης, ὅτι οὐδὲ τὰ πρὸς τὸ τρώγειν κερδίζει, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάσῃ πράττει πολλὰ τὰ κακὰ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἀρμενί ἀνέγνωμεν ἐν τῇ Θεάτρικῇ καὶ Μελοδραματικῇ Ἐπιθεωρήσει τὸν Μεδιολάνιον πάλῃ τὰ ἐπιναετικὰ περὶ τοῦ γνωστοῦ ἡμετέρου ὑψηροῦ κ. Ἰωάννου Ἀποστόλου, ὃν ἐνθυμῶνται βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ἀποτελέσαντα μέλος τοῦ ἀτυχῆς διαλυθέντος Μελοδραματικοῦ θιάσου. Ταῦτα δ' ἐγράφησαν, ἐκτελεσθείσης ἐν Γενουῆ τῆς *Cavalleria Rusticana* τοῦ Mascagni, ἧς μετέσχεν ὁ κ. Ἀποστόλου, ἐν τῇ Ἰθ' Αἰῶνι τῆς πόλεως ταύτης, ἐξ οὗ ἡ τῶν Μεδιολάνων Ἐπιθεωρήσις παρελάθει αὐτά. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ κρίνεται ὡς ὡραία, ἀνοηρὰ (frasca), συμπαθῆς καὶ καλῶς κεχρωματισμένη. Ἰδέε δὲ ἡ *Siciliana* ἐφέλη ὑπ' αὐτοῦ μετ' εὐκολίας καὶ τὰ μάλιστα ἐπιτυχῶς ἀποδείξασα τὴν λεπτὴν τέχνην τοῦ ἄξιου.

— Οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ πρῶν ἑρέος ἀφρονίαν ἔχουσι θεαμάτων, διότι παρ' αὐτοῖς ὁ δὲ δίδακται τρεῖς ἑλληνικοὶ θεοὶ καὶ εἰς ἰταλικῶς, ὡς εἴη:

Ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁμοῖος, διδάξει ὁ θιάσος Μένανδρος τῶν ἀδελφῶν Ταβουλέρη, συμπαρτούσης αὐτῆς ἡμετέρας συμπαιδείας δεσποινίδος Δικατερίνης Βερόνη. Περὶ τῆς καλλιτέχνης ταύτης, διδάξασθαι κατ' ὅλον τὴν μέτρην ἐν Βόλῳ διακοφάσης δὲ μόνον τὰς παραστάσεις αὐτῆς ὡς, εἰσθῆσαι εἰς Ἀθήνας, παρακολουθήσῃ τῇ Σάρρῃ, ἀναγινώσκουσαν τὰ εἴη ἐν τῇ Νέῃ Ἐφημερίδι Ἀθηνῶν: «Προχθὲς (16 μαΐου) εἶχε τὴν ἀνεργετικὴν τῆς ἐν Βόλῳ ἡ καλλιτέχνης δεσποινίδος Βερόνης διὰ τοῦ ὡραίου δρῆματος Ἀδριανῆς Ἀκουβέρ. Τηλεγράφημα ἀνήγγειλε τὴν ἔξοχον ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως ὡς εἴη: «Τμητικὴν ἐσπερίδα καλλιτέχνης δεσποινίδος Βερόνης ἀνελάβε «δὴμαρχος μετ' ἀρχαίων Βόλου. Ἐδίδάθη Ἀδριανῆς Ἀκουβέρ. Σκητὴν ἐκαλύθη ἀνέων, ἀτεράνων καὶ πολυτίμων ὄρων. Πρωτοφανῆς ἐνθουσιασμός. Ἐπιτυχία ἔκτακτος». Ἡ ταῦτα γράφουσα ἐφημερίς παρατίθησι καὶ ἀπόσπασμα ἐφημερίδος τοῦ Βόλου ἐνθουσιάζοντα ἡμιλόγησιν περὶ τῆς παραστάσεως.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Παράδεισῳ, ὁ θιάσος Δισγύλος, ἐν τῷ πρωταγωνιστῇ ἡ κυρία Ε. Παρρακευσοπούλου.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Τόγλα ὁ θιάσος Καρδοβίλη καὶ Παντοπούλου, ἰδίως μελοδραματικῶν.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Φαλῆρου, ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος. Σὺν τούτοις ἔτι ἐν Ἀθήναις ὁ ὑπάρχων καὶ δὴν ἐπιθεωρητικῶν Ζικ-Ζάκ, ὃν εἶχον ἐνταῦθα, καὶ τὸ θηροτροφεῖον Μοντενέγρου.

— Ἐγγράφωμεν ὅτι κατὰ τὴν 10ην ἰουνίου μεταβίβηται εἰς Δουβλίον ἐν ὁμοίᾳ καὶ ἐπισήμως ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία. Ὁ οἶ-

κος τοῦ Μολιέρου ποιῆσεται ἐν κερξίν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ τῇ 12 ἰουνίου (ν. χ.), διδάξει δὲ ἐπτάκις τῆς ἑβδομάδος, κατὰ σάββατον δὲ, ἐν ἡμερῶν καὶ τῇ ἐσπέρῃ, ἧτοι τριακοντάκις κατ' ὅλον τὴν μῆνα κατ' ὃν ἡ μέτρην ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ. Ἡ πρώτη παράστασις ἔσται πανηγυρικὴ, κατ' ἧν ἡ δεσποινὶς Reichenberg ὁ εἶπε ἐπίκαιρον ποίημα ἐπιγραφόμενον *Χαίρεισι μὲν εἰς τὸ Λονδῖνον* (*Salut à Londres*).

— Ἐν Δουβλίῳ διδάσκει ὡν μετ' ἑκτάκτου ἐπιτυχίας ἡ κυρία Leopora Duse, ἡ διδάσχος ἰταλῆς καλλιτέχνης ἡ ἐπωνυμιζομένη «ἡ ἐντεῖθεν τῶν Ἀλπεων Σάρρα». Ἐδίδασκε δὲ τὴν *Dame aux Camélias*, τὴν *Fédora* καὶ πρωτογνωστὴν ἐν δραματικῇ διασκευῇ τῆς *Cavalleria Rusticana*.

— Ἐδίδάθη ἐν Μεδιολάνῳ ἀπὸ τῆς σκητῆς τοῦ θεάτρου *Dal Verme* λυρικὴ τραγωδία ἐπιγραφομένη *Spartaco* ὑπὸ τοῦ διακεκομένου διαδυντοῦ τοῦ Ἰταλοῦ τῆς Νεαπόλεως *Pietro Malanola*. Ἡ λυρικὴ αὕτη τραγωδία ἐστὶν ὑπὸ ἑκτάκτου ἐπιτυχίας, ἀνδείξει δὲ τὴν μουσουργίαν αὐτῆς.

— Ἐν Δουβλίῳ ἐγένετο παραδοχὴ τῆς *Cavalleria Rusticana*, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Cavalleria costorana*.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΑΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Καίτοι ἀναμφισβόλος ἤγγισε λίαν εἰς τὸ τέρας αὐτῆς, οὐπω ὅμως ἔλκεν ἡ ἐν Ἑλλάδι οἰκονομικὴ καὶ ἡ ταύτη ἀναποδοκίμως συννημένη πολιτικὴ κρίσις, ἡ διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου παραιτίσεως τοῦ κ. Τρικούτη ἐνδοκίμως καὶ τοσαῦτα οἰκονομικὰ ναυγία ἐπενεγκοῦσα.— Ἡ τῶν κ.κ. Σωτηροπούλου καὶ Πάλλου κυβερνήσις, πῶν καταβδύλουσα ἀνατιροῦτως σθένος πρὸς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν αἰσταν διεξαγωγὴν τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῆ ἔργου, ἀήκικοτο εἰς τὴν διατύπωσιν οἰκονομικῆς τινος συμβάσεως, ἧς ἡ ὑπογραφή ἀναμένεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.— Τὸ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης διομολογούμενον δάνειον ἑκατὸν ἑκατομμυρίων δὲν συνάπτειται βεβαίως ὑπὸ τοῖς ἀριστοῦς τῶν ὄρων, οὗς ἠδύνατο νὰ ποθῆται πᾶς ἐπιθυμῶν τὴν ὑλικὴν καὶ ὀριστικὴν ἐπὶ τέλους ἀνάθεσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ βασιλείου φαίνεται ὅμως— διότι οὐπω ἐγγώσθησαν αἱ λεπτομέρειαι—ὅτι ἀποτελεῖ πᾶν ὅτι ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ πρὸς παραδεικνύην τελεσιτέρας ἀγορῶσεως.—Τούτου ἐνεκα δὲν δυναίμεθα νὰ μὴ ἀποδοκιμάσωμεν τὸν ἀμελικτὸν καὶ ἐμπροσθὶ πόλεμον, ὃν ὁ ἀντιπολιτευόμενος τῶν Ἀθηνῶν τύπος κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ἡγετῶν τῶν ἀντιπολιτευτικῶν μερίδων διεξάγει κατὰ τῆς οἰκονομικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἧτις ἐπὶ τέλους εἶναι τι πάντοτε, πάντοτε δὲ προτιμότερον τοῦ μειδενός.— Ὡς πρὸς τὸν ἀντιδυστοχηματικὸν χαρακτήρα, ὃν ἡ ἀντιπολιτεὺσις ἀνευρίσκει ἐν τῷ τρωπῷ τῆς κυρώσεως τῆς συμβάσεως, νομίζομεν ὅτι ὁ περὶ τούτου λόγος ἀποτελεῖ ἀκαιρίαν, ἢ ἀνάγκη νὰ ἐπισκοπῆται τις ὑπὸ μικρῆς ἀχλύος φιλαυτίας καὶ φιλαρχίας, ἵνα μὴ διαβλέπη. Ἐπειτα, ὑπάρχοντος τοῦ ὄρου τῆς ἐπιφυλάξεως τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς ὀριστικῆς κυρώσεως, ἀπας ὁ πάταγος μῆται ὅτι φαίνεται καὶ κενόν.

Οὐδὲ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐν Σερβίᾳ βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἠλλοίωσε κατὰ τι τὸν ὑπὸ τῶν μερικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος προαγγελθέντα, κατ' ἃ ἐν τῇ τῆς παρελθούσης κυριακῆς ψύλλῳ ἐγράφημεν, μέγαν θρίαμβον τῶν ριζοσπαστικῶν ἢ νίκην μάλιστα εἶναι τοσοῦτον κραταῖά— ριζοσπαστικοὶ 120, προσδευτικοὶ 10 καὶ ψευδεῦθερος 1, ψηφισάντων 203,932 ἐκλογέων ὑπὲρ τῶν ριζοσπαστικῶν, 20,016 δὲ ὑπὲρ τῶν προσδευτικῶν— ὥστε οὐ μόνον ἀπολύτως ἐκτὸς μάχης ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐτέθησαν αὐτοῖς οἱ ἐσωτερικοὶ ἀντίπαλοι τῆς τροπαιοῦχοι μερίδος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ πολέμοι τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς μερίδος ταύτης ἀναγκάζονται, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιοῦμενοι, νὰ πλάττονται ἐναρθεύσαντες πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα καὶ νὰ κινήσονται ὅτι ἡ ἐν τῷ σερβικῷ βασιλείῳ ἐπιγενομένη ἄρτι μεταβολή, μεταβολὴ κατ' ἀλήθειαν πρόβριζον ἀνασπᾶσα πᾶσαν ἐλπίδα, ἐρείσθεισαν ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ τῶν φιλελευθέρων κόμματος, οὗτω θερμῶς ἀλλὰ καὶ ἰσα παραλόγως συγκεντρώσαντος τὰς ἀντροσυγγρικὰς συμπαθείας, κατ' οὐδὲν ἦφατο τοῦ ἐν τῇ ἰλλυρικῇ χερσονήσῳ γοῦτρου τῆς διαδικτικῆς μοναρχίας, μόνον τρεφούσης πόθον τὴν ἐλευθέρην ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν τοῦ Αἴμου.— Ὅπως δὴποτε τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν τούτων πρὸς τὸ ὅτι καιρίον ὑπέσθη τραῦμα ἡ ἐν Σερβίᾳ ἀντροσυγγρικὴ ἐπιρροή, μῆτιν ἐλπίδα ἀναβίωσιν διὰ τῆς αὐθαίρετου ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων πολιτείας τοῦ κ. Ρίστικ, παρῶνται ὀριστικὴ τις ἐν τῇ χώρᾳ πολιτικὴ κατάσταση, πληεστάτα ὑπὸ τοῦ σερβικοῦ λαοῦ ἐπιδοκιμασθείσης τῆς προσφάτου ἐνεργείας τοῦ νεοῦ βασιλέως.— Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπέναντι τῆς Ρωσίας θέσιν τοῦ βασιλέως, ἡ τῆς βασιλομήτορος πρόσκλησις, ὡς διελέθη χρόνον τινὰ ἐν τοῖς ἀνακτόροις Πετρούπολεως, καὶ ὁ ὀριστικὸς παρὰ τῆ αὐτῆ τοῦ τσάρου διορισμὸς ὡς πρεσβετοῦ τοῦ κ. Πάνιτς, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἀνασῶστασις τῆς ἐν Μαυροβουνίῳ σερβικῆς πρεσβείας ἀποτελοῦσι στοιχεῖα, ἐξ ὧν εἰς πολλὰ δύναται τις νὰ προβῆ συμπεράσματα.

Τὸ ὑποσχετοῖν Καταρτζῆ, νικηφόρον κατὰ τῶν ποικίλων καὶ ὀριστικῶν πολυάκις ἐπιθέσεων τῆς ἀντιπολιτεῦσεως, ἐπέφερε τὴν ἐπιψηφίσιν τῶν διαφόρων νομοσχεδίων αὐτοῦ, ὃν τινὰ πράγματι σπουδαιότατα, ὡς ὁ ἐκπαιδευτικὸς νόμος, ὁ περὶ τῶν ἀγροτικῶν συμβολαίων, ὁ περὶ τοῦ κλήρου, ὁ περὶ δημοτικῶν τελῶν, ὁ περὶ ὑγειονομικῶν κλπ. πάντες σχεδὸν ἐξεργάσαντες τὴν ἀντιδυστοχηματικὴν τῶν τῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπαξάπαντες περιβληθέντες ὑπὸ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ κύρους μετὰ μᾶλλον ἢ ἦτον θυλλώδεις συζητήσεις καὶ ἐπισοδία οὐκ ἀνάξια λόγου ἐκτὸς τοῦ βουλευτηρίου.— Τὸ βασιλικὸν διάγγελμα, τὸ κηρύττον τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου, ἀπαρῶμεν τὰ ἐπιψηφισθέντα νομοσχεδία, ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειαν μὲν τοῦ Στέμματος ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῶν Βουλῶν ἐπιδειχθείσῃ φιλοπονίᾳ, τὰς εὐχαριστίας δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ, ἧς παρὰ τῷ ρουμανικῷ λαῷ ἔτυχε τὸ νεοστέφει τῶν διαδόχων τοῦ θρόνου ζεύγους.— Ἐν ἴσως δὲν εὐπρόσθετοῦ βασιλεῖ Καρόλῳ, ἡ μικρὰ πρόδοσις, ἢ κατὰ τὴν ὀμολογίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ κόμματος Καλνόνκι εἰδείξαν

αἱ πρὸς διομολογῶσιν ἀντροσυγγρικῆς ἐμπορικῆς συμμάσεως διαπραγματεύσεις. Ἄλλ' οἱ ἐν Βιέννῃ δὲν φαίνονται ἀπελπίσαντες, τῶν ἐλπίδων δὲ αὐτῶν ὀφείλει ἀναγκαίως νὰ μετέχη καὶ πᾶς φίλος τῆς πρὸς τὴν τριπλῆν συμμαχίαν προσεγγίδεως τῆς Ρουμανίας.

Ὡς πρὸς τὴν Ἑσπερίαν, τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος πολιτικῇ κινήσει κατέλαβον οἱ ἐν ταῖς συνεδρίαις τῶν ἐπιτροπῶν τῆς σύγγραφικῆς καὶ αὐστριακῆς ἀντιπροσωπείας λόγοι τοῦ κόμητος Καλνόνκι. Τούτων ὁ πρὸ τῆς σύγγραφικῆς ἐπιτροπῆς ἀπαγγελλεὶς κύριον εἶχε σκοπὸν τὴν αἰτιολογίαν τῆς ποικιλοτρόπως ὑπὸ τοῦ ξένου τύπου σχολιασθείσης αὐτοκρατορικῆς πρὸς τοὺς πρεσβείους τῶν ἀντιπροσωπειῶν ἀντιφωνήσεως σχετικῆς πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ τηρηθείσαν ἀκραν διοπὴν περὶ τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ τῶν ἰλλυρικῶν πραγμάτων ὀλίγους ὅμως ἐπειδὴ ὁ τοῦ αὐτροσυγγροῦ ἀρχιγραμματέως ἰσχυρισμὸς, ὅτι, παρῶνται δὴθεν ἰδὸν τῆς περὶ τοῦ εἰρηνικοῦ χαρακτῆρος τῆς συμμαχίας καὶ τῆς στερεώσεως αὐτῆς πεποιθίσεως τοῦ δημοσίου, τῶν βουλγαρικῶν δὲ πραγμάτων ὁμαλῶς χωροῦντων, οὐδεμίαν ἢν χρεια εἰδικῆς ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ λόγῳ μνείας περὶ τῶν ζητημάτων τούτων, διότι τὴν μὲν περὶ τῆς τριπλῆς συμμαχίας διοπὴν εὐχερῶς πᾶς ἐξηγεῖ ἀναμνησκόμενος τὰς περὶ τῆς συμμαχίας ταύτης προσφάτους δηλώσεις τοῦ κόμητος Καρπίδη, ἀπροκαλόπτως κηρύξαντος ὅτι ἡ Γερμανία ἐν τῇ ὁργανώσει τῆς στρατιωτικῆς αὐτῆς συγκροτήσεως ὀφείλει, ὡς μὴ ὑπάρχοντα λογίζομένη τοὺς συμμάχους αὐτῆς, νὰ ἐπιζητῆ ἀπὸ μόνων τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἢτε τῆς συμμαχίας ἐν τε αὐτροσυγγαρίᾳ καὶ Ἰταλία μὴ ἀπολαοῦσης τῶν λαϊκῶν συμπαθειῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ δυναμένης νὰ θεωρηθῆ ὡς διαρκῶς ἀσφαλτοῦς, δηλώσεις κάλλιστα δυναμῆς νὰ προκαλέσῃ τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος διοπὴν, δι' ἧς ὁ ἀπεδιδόντο τὰ ἴσα τῆς ἐν οὐδενὶ τιθεμένου τοῦ συμμάχου αὐτῶν. Αἱ περὶ Ρωσίας ὅμως δηλώσεις, αἰσθητὰ φιλίας καὶ ἀγάπης ἐκφράζουσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποπτον ἄλλως φράσιν τῆς ἀπὸ τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς ἐξορτήσεως τῆς ἀνακοπῆς τῆς περαιτέρω ἀξίσεως τῆς σιδηροφόρας περιέχουσαι, εὐπρόσθετον παραδόξως ἐν τε Πετρούπολει καὶ Παρισίῳ, ὡς εἰλικρινῆς τροπὴ τῆς αὐτροσυγγρικῆς πολιτικῆς πρὸς συνετώτεραν ὁδὸν θεωρηθεῖσαι. Ὡς πρὸς τὸν πρὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς αὐτροσυγγρικῆς ἀντιπροσωπείας λόγον τοῦ κόμητος, οὗτος τοῦτο εἶχε τὸ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον, ὅτι ἐγνώριεν ἡμῖν ὅτι ὡς καπνὸς διελύθησαν αἱ ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ, συλλεθθεῖσαι ἐλπίδες περὶ ἐπιτεύξεως συνεννοήσεως πρὸς κοινὸν μερικὸν ἀφοπλισμὸν.— Ἐν Γερμανίᾳ τὰ προοίμια τοῦ μεγάλου ἐκλογικοῦ ἀγῶνος διεξάγονται ἐν σχετικῇ γαλήνῃ, ἧτις ὅμως ἀγνωστον κατὰ πόσον παραταθῆσεται μετὰ τὸ γεγονός τῆς ὑπὸ ἐπιτροπῆς περιαιγωγῆς ἀναφορῆς πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν ἐργατῶν καὶ εἰσοδηματιῶν, δι' ἧς δὲ αἰτιολογῆται παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἡ κατάλυσις τῆς γενικῆς ψήφοφορίας. Τὸ πρῶμα ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν, ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ὁμοθυμῶν σχεδὸν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἀντιπολιτευτικῇ πρὸς τὰς στρατιωτικὰς μεταρρυθμίσεις στάσει, μάλιστα δὲ πρὸ τῶν θεδῶν

μένων διαθέσεων του αυτοκράτορος, όπως πάση δυνάμει και άκοντος του κοινοβουλίου επιβίβη την εφαρμογήν του αποκρουσμένου νόμου, προσλαμβάνει σπουδαίοντα ου την ευχούσαν, δυνάμενον διά την υποτιθεμένην άρχικην πηγήν αυτού ν' αποδῆ γόνιμον εις δοδαρά γεγονότα. Διότι η εἰδησις, ότι η κυβερνήσις βουλευεται να καλύψη τὰς προσθέτους στρατιωτικὰς δαπάνας διὰ νέου ἐπὶ τῶν προσόδων, τῶν υπερβαινουσῶν τὰς δεκακιςχίλιας μάρκας, φόρου, δὲν πιστεύομεν ὅτι ὀμ μεταβάλλη τὰς διαθέσεις τῶν μελῶν τοῦ συγκροτηθεμένου κοινοβουλίου, ὡς τε νὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς καταλύσεως τῆς γενικῆς ψήφοφορίας, ἥτις θεωρεῖται πρόσκομμα εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ κρατοῦντος συστήματος. — Τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον κατόρθωσε μὲν ἐπὶ τέλους τὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἐπιτηθείαν τοῦ περὶ συντάξεων νομοσχεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰσέχεται κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ τοῦ 1894 προϋπολογισμὸς καὶ τὸ ὅποιον τοιοῦτους κλυδωνισμοὺς ἐπὶνεγκεν ἐπὶ τῆς κυβερνητικῆς καὶ κοινοβουλευτικῆς καταστάσεως, περιέσθη ὅμως πρὸς ἄλλων πολλῶν σοβαρῶν δυσχερειῶν, ἅς, καθ' ἃ ἀνεμνετο, δημιουργεῖ αὐτῆ ἡ πορεία τῆς ὑποθέσεως Τανλόγγου. Ὁ πολὺς οὗτος διευθυντικὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Τραπεζῆς κατέθεκε πρὸς τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Τραπεζῆς κατέβαλε τῆ κ. Γιολίττι ἑκατοντακιςχίλια φράγκα πρὸς ἐκλογικὸν σκοπὸν, ὃ δὲ ἰταλὸς πρωθυπουργός, ὑποβλήσας κατ' ἀκολουθίαν εἰς ἀνάκρισιν, ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβε τὸ ποδὸν τοῦτο, ἀλλ' ὅπως μεταχειρίσθη αὐτὸ οὐκ ἔπρὸς ἐκλογικὸν σκοπὸν, ἀλλὰ χάριν τῶν ἐσῶν τῆς Γενούης. Ἄλλ' εἴτε αὐτὴ εἴτε ἐκείνη εἶνε ἡ πράγματι γονομένη χρῆσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ποδῶν, πάντοτε ἀναμφιδίτητον ἀποβαίνει ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου παριστάται ἐνοχος παραχρήσεως τῶν κεφαλαίων τῆς Τραπεζῆς ταύτης, πράγμα, ὅπερ, συνδυαζόμενον μάλιστα μετὰ τῶν ἄλλων μαρτυριῶν, ἅτινα ἐπισφραζοῦνται πρὸς τὴν ἀνακριτικὴν κοινοβουλευτικὴν ἐπιτροπὴν περὶ τῆς εἰς τὸ τραπεζικὸν σκάνδαλον συνενοχῆς καὶ ἄλλων πολιτευτῶν, οἷς παρανόμως κατεβλήθησαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταμείου διάφορα χρηματικὰ ποσά, χρησιμοποιοῦντα εἰς ἐκλογικὸν σκοπὸν, δὲν συντελεῖ βεβαίως εἰς ταῦτα τῆς θέσεως τοῦ ἄρτι ἀνασχηματισθέντος ἰταλικῦ ὑπουργεῖου. Δευτερεύουσα ἀπογοητεύσις τοῦ ἰταλικῦ ὑπουργεῖου σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποικιακὴν τῆς Ἰταλίας πολιτικὴν δύναται νὰ λογισθῆ ἡ σπουδὴ τοῦ βασιλέως Μενελίη, ὅπως ἐξοφλήσῃ τὸ ἐκ δύο ἑκατομμυρίων δάνειον, ὅπερ εἶχε συννημένον πρὸς τὴν ἰταλικὴν κυβερνήσιν καὶ ὑπερ ὑπεχρεωτὸ ἐντὸς εὐχρηστικῆς νὰ ἐξοφλήσῃ. Οὕτως ἐνωρίς ἐξοφλῶν ὁ τῆς Ἀδυσίνιας ἄρχων τὰς πρὸς τοὺς ἰταλὸς χρηματικὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, ἀπαλλάσσεται ταυτοχρόνως, ὅπερ καὶ ἐπαδῆκε, καὶ τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐν Ρώμῃ, πράγμα, ὅπερ δὲν εἶναι ἀσχετόν πρὸς ἄλλαν εἰδήσιν, ὅτι Ρώσοι ἀξίωματικοὶ ἐκλήθησαν εἰς Ἀδυσίνιαν πρὸς ἐκγύμνασιν τοῦ ἀδυσινιακοῦ στρατοῦ. — Ἐν Ἀγγλίῳ ἐξακολουθεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου συζητήσις τῶν ἄρθρων τοῦ ἰρλανδικῦ νομοσχεδίου, ἀπορριπτομένων ἐκ διαδοχῆς δι' ἀξίολόγου πλειονοψηφίας τῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως

προβαλλομένων τροποποιήσεων. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ κοινοβουλίου ὁ τῶν ἀντιαυτονομικῶν ἀγῶν ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ αὐτῇ τραχύτητι, λίαν βραδέως, ὡς εἰκόσ, ἐπελθουσῶν, μετὰ τὰς προτέρας κατ' ἀντίθετον ἔννοιαν παραρρηθῆσαι αὐτοῦ, τῶν πρὸς νομιμοφροσύνην παραίνεσεων τοῦ μαρκιστοῦ Σαλισδουρῆ. Ἡ συγκροτήσις ἰδίᾳ ἐν Βελγίῳ ἀληθοῦς σχεδὸν ἀντιαυτονομικῆς κυβερνήσεως μετὰ πολυμελοῦς κοινοβουλίου, προσωρισμένων τούτου μὲν πρὸς μελέτην τῶν μέσων, δι' ἃν τελεσφορώτερον ὀμ ἐπαδῆκετο ἡ καταπολέμησις τῶν φιλελευθέρων μεταρρυθμίσεων, ἐκείνης δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἰκανὴν παρέχει ἰδέαν τῆς καταστάσεως. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποικιακὴν τῶν Ἀγγλῶν πολιτικὴν, ἔχομεν τὴν ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς ἐκινουμένην τῆς Οὐράνδας καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας κήρυξιν τῆς ἀγγλικῆς προστατείας. Ἡ κυβερνήσις, ἐπερωτηθεῖσα ἐν τῷ κοινοβουλίῳ περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου μέτρου, ἀπεκρίθη δι' ὑπεκφυγῶν, αἰτινες ἀποδεικνύουσιν ὅτι καὶ νέον τιμῆμα προστεθῆ ὀριστικῶς εἰς τὸ ἄχονος τῶν Ἀγγλῶν ἀποικιακῶν κράτος παρὰ τὰς τέως ἐναντίας πρὸς τὴν ἀποικιακὴν ἐπικτασὶν ἀρχὰς τοῦ κ. Γλάδστονος, ὑποχωροῦντος, φαίνεται, τοῖς φίλοις αὐτοῦ χάριν τοῦ ἰρλανδικῦ νομοσχεδίου. — Ἡ ἐν Βαβαδουπόλει κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ τσάρουγενουμένου ἐπιθεωρουμένου τοῦ ὠμοῦ στόλου τοῦ Βῆξινου, τῶν σκαφῶν τοῦ ὁποίου, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, καλλιτεχνικῶς εἰργασμένας εἰκόνας ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ἐδωρήσατο τῇ Α. Α. Μ. τῇ Σουλτάνῳ, παρουσία τῆς φιλακίδος τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς πρεσβείας παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς φιλοφρονητικότητας τοῦ τσάρου περὶ Γαλλίας ἐκφράσεις, ἐνφ' ἃς ἑτέρου ἀγγέλεται ὅτι ὁ κ. Καρνὸς ὀμ προσαγορεύσθη αὐτοπροσώπως τὸν ρωσικὸν ἐν Βρέστη. Χωρὶς ν' ἀπαδώσωμεν εἰς τὰ γεγονότα ταῦτα ἐξαιρετικῶς σπουδαίαν σημασίαν, συνάμεθα βεβαίως ν' ἀναγράψωμεν αὐτὰ ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς ἐξακολουθήσεως ἀπαρμειωτῶν τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων.

MAX MULLER.

Ἄνθρ τῶν σοφωτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων τοῦ σύμπαντος κόσμου διατρέχει ἐν τῇ ἡμετέρῳ πόλει ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἑλλῶν ἔξ Ἀθηνῶν, ὁ Φρειδερίκος-Μακ Müller, καθηγητῆς καὶ ἐπίτιμον μέλος τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ τῆς Ἀγγλίας Πανεπιστημίου. Ὁ τὸ ἑβδομηκοντὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων καὶ τὸ φῶς ἰδὼν ἐν Δανσῆ τῆς Γερμανίας, οἶδε δὲ τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ Οὐίλλελμου Müller, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀκαδημαϊκῶν αὐτοῦ σπουδῶν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας μετέβη εἰς Παρισίους ἐν οἷς ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως τῶν Βεδῶν ἀπὸ τῆς Rig-Veda κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ διασημοῦ Burnouf. Κατὰ τὸ 1850 προσελήθη καθηγητῆς τῆς ἰστορίας τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς συγκριτικῆς γραμματικῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης, ὃ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐπίτιμον μέλος. Ἠλλάδικα προσελήθη ὑπὸ Πανεπιστημίων τῆς πατρίδος αὐτοῦ,

ἀλλὰ προτίμησε νὰ μὲν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Γλάδστονος, ὅς τὰ μάλιστα τιμᾷ αὐτόν. Ὁ κρᾶτιστος τῶν γλωσσολόγων τῆς ἐποχῆς ἀνέπτυξε τὴν συγκριτικὴν μυθολογίαν, ἥς πατὴρ ἐγένετο ὁ γερμανὸς Kuhn, ἰδίᾳ διὰ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ Mythologie comparée, Histoire des religions, Science de la religion, Origine des religions καὶ τοῦ Science du langage, σοφωτάτου γλωσσολογικοῦ συγγραμματος, ἐξ ὃ πλεῖστον ἤρσαντο καὶ δι' ὃ ἔστιν ὅτε καὶ σορὸ παρέστησαν. Τὸ σύστημα τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας καὶ Müller, ἀνατρέψαν πᾶσαι τὰς πρὸ αὐτοῦ πρὸς ἐξήγησιν τῶν μύθων σχολὰς, ἐκλήθη οὕτως ὡς συγκρίτων πρὸς ἀλλήλους τοὺς μύθους τῶν λαῶν. Ἡ ἀνέπτυξις τοῦ συστήματος τούτου, ὅπερ δὲν ἴδυνήθη νὰ καταπύξῃ τὸ σύστημα τοῦ Ἀγγλοῦ Andrew Lang, τῆς νέας ἱστορικῆς ἢ ἀνθρωπολογικῆς σχολῆς, ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῶν σημειώσεων τούτου, εἰσέχεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δε, ἣν ὁ Müller ἔθηκε, τῆς ἀνακαλύψεως τῆς συγγενείας τῶν ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν ἢ, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸς οὗτος, τῶν ἑρίων γλωσσῶν. Ἡ σύγκρισις τῶν λέξεων, αἰτινες ὑπὸ διαφόρους τύπους εἰσι κοινὰ πᾶσαι ταῖς ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις εἴπτουσι πολὺ φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς σημασίας αὐτῶν. Οὕτω περὶ τῶν θεῶν τῆς ἀρχαϊκῆς προαιμενίου, ἀνατρέχει εἰς τὰς Βεδᾶς, διότι, ὅπως ἐνωήσωμεν, καθὼ λέγει, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν νύκτν τῶν θεῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνακαλύψομεν τὴν πρώτην ἔννοιαν τῶν αὐτοῦ ἀναπερομένου μύθων δὲν νὰ λάβωμεν πρὸς ἀρχαίων τὰς παραλήλους μαρτυρίας περὶ αὐτῶν, ὅσας παρέχουσιν ἡ λατινικῆ, γερμανικῆ, σκανδιναβικῆ καὶ ἰνδοκίη φιλοσοφία. Ἀθνηῶ εἶνε δυνακ θεᾶς ὅπερ ἐν τῇ ἑλληνικῇ οὐδαμῶν ἔχει σημασίαν, ἀλλ' ὅπερ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τῇ Atha, σημαίνουσι τὴν αὐγὴν ἐν τῇ σανακρίτῃ. Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην ἐξηγοῦνται οἱ περὶ Ἀθηνᾶς μῦθοι, συμβιβάζομενοι πρὸς φυσικὰ φαινόμενα τῆς αὐγῆς.

Ὁ Müller ἀποδίδωσιν εἰς τὴν μυθοποιήτικὴν ἡλικίαν τῆς γλώσσας τὴν σχηματισμὸν τῶν μύθων. Ἐν ταῖς Βεδᾶς εὐρίσκει λέξεις ὁμοίους πρὸς τὰ ὀνόματα διαφόρων θεῶν ἢ ἡρώων τῶν Ἑλλήνων, αἰτινες σημαίνουσι φυσικὰ φαινόμενα, ὅσων σφραγὸν, αὐγὴν κτλ. Θεωρεῖ δὲ ὅτι αὐτὰ αὐτὰ αἱ λέξεις κακῶς νοηθεῖσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσαν τὰς μύθους αὐτῶν ἔσθλ. κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν ὑπέστησαν γλωσσικὴν πάθησιν (maladie du langage) ὡς λέγει. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ λέξεις ἐλήφθησαν καὶ κατέστησαν ὀνόματα θεῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησι προσωποποιηθέντων διὰ τῆς maladie du langage ἢ πρώτη ἀρχὴ τῶν ἑλληνικῶν μύθων ἀναζητητέα ἐν ταῖς Βεδᾶς. Ἐκ τῆς ἀναζητήσεως δὲ ταύτης φανίσεται ὅτι οὗτοι ἦσαν φυσικὰ ἔννοιαι.

Ἰσοῦτο τὸ μυθολογικὸν σύστημα τοῦ περιφανοῦς γλωσσολόγου. Ἐνωσάτωι ὅτι συγγραμματα ἔχει πλεῖστα, ὧν οὐκ ὀλίγα εἰσι μεταπερασμένα εἰς τὴν γαλλικὴν. Ὅποσον δὲ τιμᾶται ὡς ἀπαιτολόγος ἀποδείκνυσι καὶ τὸ δὲ, ὅτι τοῦ πρὸ τινος γενόμενου ἐν Ἀθῆναις συνεδρίου τῶν Ἀντατολιστῶν, ὃ τὰ πρακτικὰ, ὡς καὶ ὁ ἐν αὐτῷ λόγος τοῦ κ. Γλάδστονος, ἐδημοσιεύθησαν ἐν προτέρας τεύχεσι τῆς Ἐπιθεωρησεως, προήρρευσεν ὁ Müller, τὸ δὲ διαγνώσισμα, ὅπερ ἔδωκεν ὁ φιλόλογος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ὑπὸ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Müller ἔθηκεν οὕτως, πρέσβρον τῶν ἑλλανδικῶν αὐτῶν τάξας.

Ἰσοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἀπὸ τῆς μαθητείας αὐτοῦ οικείως ἔχων πρὸς τὰ μέγιστα πρότυπα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρωμῆς. Ἡ με-

λέτη τῶν ἀριστουργημάτων αὐτῶν συνεβάλετο ἐπίσης εἰς τὴν ἀνάθειν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Ἦσαν μεγάλα καὶ μεγάλους ἐδημοίωρησαν.

Καίτοι οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοὶ Ἀσασάνειος καὶ Φελὰ δὲ λφειος φερίνοντα καθυδόντες, καίτοι ἐκ τῶν ἐκαστοτε τοιοῦτων γενομένων οὐδὲν τι μέγα προήλθε, παρέρχεται οὐκ ἦτον ὁ ἐν Ἀθῆναις Ἀρχαιολογικὸς σύλλογος προτεινόντων φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν διαγωνισμῶν. Ἐπὶ τούτω ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν διὰ μὲν τῶν φιλολογικῶν πενταμελῆ ἐκ καθηγητῶν, διὰ δὲ τῶν ποιητικῶν, ὅπερ ἐνέχει καὶ τὸ δρᾶμα καὶ τὴν μουσικὴν, ὀκταμελῆ ἐκ λογιῶν καὶ μουσικῶν. Τὰ κατὰ τὴν ἀγῶν γινώσκονται δι' ἀρμολογίαν προκηρύξεων. Καλὴν ἐπιτυχίαν!

— Διατρέχει ἐνταῦθα ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ γνωστότατος καὶ χαριστάτος ἐκδοτῆς τοῦ Ρωμῆ οῦ κ. Σουρτς μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐλλῶν ἑπὸς ἀναπνεύσῃ τὴν ἀποπνεύσαν ποιήσιν αὐρᾶν τοῦ Βασπέρου.

— Ἐλήθη τὸ τεῦχος τοῦ ἰανουαρίου καὶ μαρτίου τοῦ περιοδικῦ συγγραμματος τοῦ ἐν Παρισίαις πρὸς ἐπίσημιν τῶν ἑλλαντικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ συλλόγου, πλεῖστα ἐνέχον τὰ ἐνδιαφέροντα ἐν οἷς καὶ βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἐν Παρισίαις κ. Φυλάκη Μελετῶν τῆς νεοελλληνικῆς φιλοσοφίας.

— Ἐν τῷ φῶλλῳ αὐτῆς τῆς 11 φεβρουαρίου ἡ Κυανὴ Ἐπιθεωρησις (Revue Bleue) ἐδημοσίευσε πρόσκλησιν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτῇ δελτίον ἐνέχον ὅς ἐκαστος νομίζει ἀπαραίτητους παντὶ συγγραφέτῃ. Δι σταλεῖσθαι ἀπαντήσεις ἦσαν πλεῖστοι, ἐλήφθησαν 800 δελτία, ἐξ ὧν τὰ 764 ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Ἰδοὺ δὲ τὰ κατὰ πλειονοψηφίαν ὑποδείχοντα ὀνόματα ποιητῶν καὶ πελογράφων: Victor Hugo, Molière, Shakespeare, Racine, La Fontaine, Musset, Corneille, Goethe, Voltaire, Pascal, Lamartine, Ὀμήρου, Παλαίκα καὶ Κανὴ Διαθήκη, Montaigne, Cervantes, Michelet, Balzac, Dante, Renan, La Bruyère, Flaubert, Bossuet, Rabelais, Daudet, Virgile.

— Ἐν ἀποφύλλῳ τῆς ἐν Ἀθῆναις ἐκδομένης Ἐφημερίδος ὁ κ. Ἰάκωβος Παλιῆς ἐδημοσίευσε ἐπίκρισιν τῶν Εἰδωλῶν τοῦ κ. Ροῦδου, ἀποκρούσων τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ φρονῶν ὅτι τὸ δημοτικὸν ἰδιῶμα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπικρατήσῃ ποτὲ καθαρὸν ἐν τῷ πέτρῳ λόγῳ. Ἔγει τὸν κ. Ροῦδον ἐπὶ τῷ συμβιβαστικῷ αὐτοῦ συμπεράσματι.

— Τὸ 29 συνέδριον τῆς Ἑνικῆς Γερμανικῆς Ἑταιρίας τῆς μουσικῆς συνήλθεν ἐν Μονάχῳ πρὸ τινων ἡμερῶν, διαρκέσαν ἡμέρας πέντε. Τὸ πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου ἦν λίαν πλούσιον καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον. οὐκ ὀλίγα μαλοδράματα καὶ μουσικὰ τεμάρια ἐξετελέσθησαν.

— Περὶ τοῦ ἐν Δυλφῶς κατ' αὐτὰς ἀνακαλυφθέντος ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐλήφθησαν ἐκείθεν εἰς Ἀθῆνας οἱ ἐπόμενοι πληροφοροίαι: Τὸ ἀγαλμα εἶνε ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, σφισόμενον

καλώς πλήν των άκρων των ποδών, οφτίνες είνε κακομημένοι από των σφυρών, και της ρινός, ήτις είνε αποκοπή. Κατά τα άλλα σώζεται εν καλή καταστάσει. Έσθηρίζετο δε επί του δεξιού ποδός και εύρεθη έντετατισμένος ως κοινός λίθος μετ' ασθέστου όρθιον κατά μέτωπον και δεξιή οικοδομημάτων, όπερ θεωρείται ως θησαυρός των Αθηναίων. Φαίνεται δε το άγαλμα τούτο ως άντίτυπον έτέρου τινός άγάλματος, ζώου, ούδελως ήμοιάζον προς τα γνωστά άγάλματα του Απώλλωνος. Το πρόσωπον είνε τριγωνικόν και επίπεδον, κατατιμημένον των μελών ούτω πως, ώστε τα άκρα αυτών απολήγουσιν εις όξύ, όσον τα χείλη, ή ρίς, ή σιαγών, το στέρθος κτλ., ύπερφυλλίζοντα τα αιγυπτιακά ζώα. Βλέπε άργασίας λίαν επίμειλημένης.

— Εύτυχής άνθρωπος είνε ο Dr Seward Webb της Νέας Υόρκης. Οπουδήποτε και άν μεταβή φέρει μεθ' έαυτού και το λαμπρόν αυτού μέγαρον ή ακριβέστερα το πανταχού μεταφερόμενον μέγαρον αυτού. Το πράγμα μή νομίσητε ότι είνε μύθος, διότι καθά βεβαιούται τόν μέγαρον αυτό αποτελείται εκ πλήθους σφυρών σιδεροδρομικού, των κομφοτάτων εξ ών ποτε είδε τις, δι' ού πρόκειται να ποιήση την περιόδιαν των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο όγκος αυτού σφυρός σύγκριται εξ άμαξής διασκευασμένος εις αλλοσυν (salon), έτέρας εις γραφετόν, εστιατόριον, κοιτώνα, μαγειρείον, διαμερίσματα δεά τας άποσκευάς, αΐθουσαν των παιγνίων και συναυλίας κτλ. κτλ. Οι όπηρεται του εύτυχούς τούτου άνδρός εις δεκαπάντε συμποσούμενοι, είσιν έμπλισμένοι διά πορεθίων Winchester προς άμυναν κατά πάσης προσβολής εν χώρας επικινδύνας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 29 Μαΐου.

Τόν οικονομικόν κόσμον, μάλιστα δε τόν Έλληνικόν, άπασχόλησε και κατά την έβδομάδα ταύτην το κρίσιμον της οικονομικής εν Έλλάδι καταστάσεως και αι προς συνομολόγησιν της νέας συμβάσεως προστάθειαι της Έλληνικής κυβερνήσεως. Η σύμβασις αύτη, ής την σημασίαν ούδεις δύναται να παραγνώριση, φαίνεται πρόσκορουσα κατά δυσχερειών, διό και αναβάλλεται από ήμέρας εις ήμέραν ή όριστική αύτης συνομολόγησις, εκ τούτου δε και τα Έλληνικά χρεώγραφα εξακολουθοῦσιν άνω και κάτω κυμαινόμενα, άγαλόγως των εξ Αθηνών μεταδιδοζομένων ειδήσεων και πληροφόριών. Ο ύπέρ αυτής και κατ' αυτής πόλεμος των κυβερνητικών και των αντιελιτευομένων εφημερίδων έκτραχύνεται ήμέρα τή ήμέρη, παρατείνεται δε ή άγωνία ού μόνον των ενδιαφερομένων εις την πληρωμήν των προσεγγιζόντων εις την λήξιν των τόκομεριδίων, αλλά και συμπίσσης της ελληνικής κοινωνίας, ήν πιέζει ο έθιάλτης του χαρτονομίσματος, διότι ένταυθα κείται πρό πάντων το ζήτημα. Αν οι κάτοχοι ελληνικών χρεωγράφων, ένοι ή όμογενείς πληρωθώσι τα τοκομερίδια αυτών εις νέας έντόκους όμολογίας άντι χρυσού, τούτο πολύ δεν ενδιαφέρει τόν ελληνικόν λαόν, ο ύποτις δεν είνε κάτοχος χρεωγράφων τόν ενδιαφέρει όμως

ή ανατίμησις ή ύποτίμησις του χαρτονομίσματος, διότι τούτο είνε το τρέχον νόμισμα, εις ο λαμβάνει τόν μισθόν της έργασίας του, ή την άξίαν των προϊόντων του, και δι' ού αγοράζει πάντα τα προς τόν βίον χρήσιμα, και μάλιστα τόν άρτον αυτού. Αν λοιπόν, άντι ν' αγοράζει τόν άρτον τούτον προς 40 λεπτά, αναγκασθή ένεκα της ύπερτιμώσεως του χρυσού να τόν αγοράζει προς 70 ή 80 οά περιέλαθ αναποδράστας εις πλήρη ένδειαν, εις έντελή γυμνότητα, άλλ' ήρα γε δια του νέου προβαλλομένου δανείου, και διη της άφαιρέσεως εκ της κυκλοφορίας 12 ή 15 εκατόμμυριών χαρτονομίσματος κατ' έτος ύπάρχει έλλίς να έπέλαθ έστω και κατά προσέγγισιν ίσοτιμία μεταξύ χαρτονομίσματος και χρυσού; Περὶ τούτου δεν σπεύδομεν ν' άποφανθώμεν. Εν τούτοις καίτοι από της πρώτης της χθές τηλεγραφήματα εξ Αθηνών έδεδαισυν την όριστικήν ύπογραφήν της συμβάσεως, τα ελληνικά χρεώγραφα άνεπαίδουτως έδελτιώθησαν εν Εύρώπη σημειούμενα το μόν Πάριον 26 1/4, το δε Μονοπωλιον 51, τα δε δάνεια του 1881 και 1884 50 1/4. Εκ τούτου καταφαίνεται ή ότι δεν εκυρώθη είσέτι οι σύμβασις, ή ότι ή όριστική κύρωσις αυτής ούπω έπέδραθεν έπισηκώς επί της τιμής των ελληνικών χρεωγράφων.

Ένδιαφέρον γεγονός κατά την έβδομάδα ταύτην είνε και ή υπό της άγγλικής Τραπεζής έλάττωσις του τόκου της προεξοφλήσεως από 3 1/2 εις 3 0/0, όπερ δεικνύει βελτίωσιν της χρηματικής άγοράς του Λονδίνου. Καί όμως αι τιμαί των χρεωγράφων δεν έδελτιώθησαν, ούδε διατήρησαν τα χρηματιστήρια την ζωηρότητα, ήν έξεδίλωσαν κατά την άρχήν της έβδομάδος ταύτης. Τούναντίον επήλθε γενική τις χαλάρωσις και μάλιστα εις το χρηματιστήριον των Παρισίων άνευ γνωστής αιτίας. Η χαλάρωσις αύτη μεταδοθεΐσα από της χθές και εις το ήμέτερον χρηματιστήριον επήνεγκε νέαν ύποτίμησιν του Γενικού χρέους μέχρις 24,7 και των μετοχών του Μονοπωλείου μέχρι 16,19.

Περὶ των όμολογιών των Σιδεροδρομών Ρωμυλίας, ών ή τιμή ύπέστη και χθές έλαφών όπισθοδρομήσιν εν Παρισίους, πιστεύεται ότι το πρό πολλού ύψιστάμενον ζήτημα περι διακανονίσεως των κληρουμένων όμολογιών έγγίζει εις την λύσιν του, διότι το έμπορικόν έπιμελητήριον της Ρώμης απεφάσισε να προσκαλέσθι τους Ιταλούς κατόχους τουρκικών χρεωγράφων εις γενικήν συνέλευσιν, εις ήν ύποβλήθησεται το υπό του Συμβουλίου του Γενικού χρέους παραδεικτόν γενόμενον σχέδιον, όπερ έμεινε μέχρι τουδε άνεφέρομστον ένεκα της επιμόνου αντίστασεως του Έμπορικού Έπιμελητηρίου της Ρώμης, ελπίζεται δε ότι ή συνέλευσις των Ιταλών κατόχων παραδειχθήσεται το έν λόγω σχέδιον.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ο θναλθνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλις-Πήραν Ένοπιλοθουμπελιον ΝΕΟΛΟΓΟΥ